

AAN WIE SCHREVEN *NU FEITELIJK* DE APOSTELEN?

AAN WIE SCHREVEN
NU FEITELIJK
DE APOSTELEN?

C. van Hoeven

STICHTING E-H DEPOT NEDERLAND
Gemeente Eben-Haëzer

Voor inlichtingen:

Gemeente Eben-Haëzer
Postbus 85111
3009 MC Rotterdam

© 1995 by Stg. E-H Depot Nederland, Rotterdam
ISBN 90 6992 116 2

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilms of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

In dankbare herinnering

C. van Hoeven
(1925 - 1995)

I N H O U D S O P G A V E

Hfd. 1	WELKE ROEPING?	pag. 7
Hfd. 2	HET JUISTE ADRES	pag. 10
Hfd. 3	OP DE JUISTE PLAATS	pag. 16
Hfd. 4	SCHRIFTINDELING	pag. 20
Hfd. 5	ONDER DE WET?	pag. 23
Hfd. 6	DE GEMEENTE VAN DE PINKSTERDAG	pag. 28
Hfd. 7	GERICHT AAN ISRAËL	pag. 34
Hfd. 8	DE GEMEENTE, DIE ZIJN LICHAAM IS	pag. 40
Hfd. 9	TWEE EVANGELIËN	pag. 44
Bijlage	HET GRIEKSE DEEL VAN DE HEILIGE SCHRIFT	pag. 49

WELKE ROEPING?

De vraag 'Aan wie schreven *nu feitelijk* de apostelen?' zou beslist een overbodige vraag zijn, als alle apostelen aan dezelfde mensen zouden hebben geschreven. Bovendien zou de vraag zinloos zijn als bijvoorbeeld Mattheüs, Petrus, Paulus, Johannes en Jacobus hetzelfde zouden hebben verkondigd en het verschil alleen hierin bestond, dat de ene apostel de nadruk legde op de ene kant van de waarheid en de andere apostel een ander facet ervan naar voren haalde.

In feite houdt de vraag: 'Aan wie schreven *nu feitelijk* de apostelen?' direct verband met een andere vraag, nl.: *'Heeft het volk Israël nog een bijzondere roeping in de toekomst?'* Zo ja, dan moet er in het Nieuwe Testament ook iets staan wat niet in het bijzonder geldt voor Israël, maar voor de andere volkeren! Mocht dat niet het geval zijn, dan lijkt mij die vraag vrij overbodig en gemakkelijk af te doen met: *'Zij schreven aan iedereen, die wilde lezen', of: 'Zij schreven aan gelovigen van alle tijden.'*

DE ROEPING GODS IS ONBEROUWELIJK

Wat is nu het geval? Als u bijv. aan Paulus, de apostel der 'heidenen', zou vragen of het volk Israël een bijzondere taak heeft in de toekomst, dan zou hij beslist niet antwoorden met een volmondig: *'Nee, natuurlijk niet... de kerk is immers voor Israël in de plaats gekomen! Als volk heeft Israël in de toekomst geen bijzondere taak meer op aarde. In plaats van hen bidden nu gelovigen of het Koninkrijk kome! Niet op aarde natuurlijk, maar in de hemel!'*

Dát antwoord zou Paulus beslist níet geven, maar hij zou volmondig die vraag bevestigen met woorden uit zijn brief aan de Romeinen waar hij met het oog op Israël schrijft: *'... hunner is ... de beloften'* (9:1-4), en: *'... de genadegaven en de roeping Gods zijn onberouwelijk'* (11:29).

Ik denk, dat Paulus niet zou weten wat hem overkwam, als hij zou horen wat gelovigen allemaal leerden over Israël! Zij leerden, dat zij *'geestelijk Israël'* waren en ze voelden zich rijk met de beloften, omdat zij nu *'Gods volk'* waren. Alle rijke beloften van Israël pasten zij op zichzelf toe, zonder te beseffen dat de Here aan hen niet kon vervullen wat Hij het volk Israël had beloofd. De Here sloot nooit een verbond met een ander volk dan het volk Israël. Dat verbond werd niet verbroken door hun ontrouw, want het berustte niet op hùn trouw maar op Gøds trouw!

God heeft niet een ander volk geroepen tot een koninklijk priesterschap. Dat is de roeping van Israël en die roeping is *onberouwelijk*! Die zal vervuld worden, als de Messias komt en het Koninkrijk van de hemel doorbreekt hier op aarde! Die beloften en die roeping heeft geen enkel ander volk. Want, nogmaals, *'hunner ... de beloften; ... de genadegaven (niet door verdienste dus) en de roeping Gods zijn onberouwelijk'*!

EEN OVERBODIGE VRAAG

De vraag 'Aan wie schreven *nu feitelijk* de apostelen?' werd als overbodige vraag niet of nauwelijks gesteld. Men meende het antwoord gevonden te hebben en iedere keer dat de Bijbel over 'Gods volk' of over 'Israël' sprak, las men 'kerk' of 'gemeente' en iedere lezer paste dat op zijn eigen kerk of gemeente toe. De onberouwelijke beloften Gods werden mee *vergeestelijkt*. Voor de toekomstige taak van Israël op aarde was geen plaats meer; het Koninkrijk *van* de hemel hier op aarde werd gezien en geleerd als het Koninkrijk voor de gelovigen *in* de hemel na hun overlijden.

Niemand kwam op de gedachte, dat er niet geschreven staat, dat gelovigen door sterven naar de Here gaan, maar door opstanding! *Dat zeg ik niet. Dat staat geschreven in Gods Woord!*

Onze vraag heeft ten diepste te maken met de vraag: 'Heeft het volk Israël nog een bijzondere roeping in de toekomst?' Deze vraag is daarom zo belangrijk, omdat bij nauwkeurig onderzoek van het Woord blijkt, dat de apostelen niet allemaal aan dezelfde groep schreven, maar aan *twee duidelijk van elkaar te onderscheiden groepen*! En: dat de waarheden die voor de *ene* groep gelden, niet noodzakelijkerwijs ook voor de *andere* groep bestemd zijn. Als hij/zij dit onderscheid niet heeft geleerd, blijft de gelovige verstoken van de kracht van het Woord en blijft hij/zij niet alleen met twijfel aan de betrouwbaarheid van Gods Woord zitten, maar bovendien met heel wat vraagtekens.

JACOBUS' BRIEF

Neem bijvoorbeeld de Brief van Jacobus. Voor bepaalde gemeenten is die brief heel belangrijk. Vooral hfd.5:13-20. Héél wat ernstige gelovigen hebben gehoor willen geven aan en zich uitgestrekt naar hetgeen Jacobus daar beloofd.

'Heeft iemand onder u leed te dragen? Laat hij bidden.

Is iemand blij te moede? Laat hij lofzingen.

Is er iemand bij u ziek? Laat hij dan de oudsten der gemeente tot zich roepen, opdat zij over hem een gebed uitspreken en hem met olie zalven in de naam des Heren.

En het gelovige gebed zal de lijder gezond maken, en de Here zal hem oprichten.

En als hij zonden heeft gedaan, zal hem vergiffenis geschonken worden.

Belijdt daarom elkander uw zonden en bidt voor elkander, opdat gij genezing ontvangt. Het gebed van een rechtvaardige vermag veel, doordat er kracht aan verleend wordt.

Elia was slechts een mens zoals wij en hij bad een gebed, dat het niet regenen zou, en het regende niet op het land, drie jaar en zes maanden lang; en hij bad opnieuw, en de hemel gaf regen en de aarde deed haar vrucht uitspruiten.'

HET ADRES OP DE ENVELOPPE

Heeft u weleens '*de oudsten*' moeten roepen, omdat er iemand ziek was? Ik hoop van niet! Want hoe rijk de belofte van genezing hier ook klinkt, ik zou mij, als ik u was, eerst eens afvragen aan wie Jacobus dit schrijft. Hij schrijft deze handelwijze in ieder geval niet aan een bepaalde kerk. Hij schrijft zijn brief niet aan een volle evangelie of pinkstergemeente. U kunt precies zien aan wie hij schrijft! Hij schrijft en groet de twaalf stammen in de verstrooiing! D.w.z.: hij schrijft niet aan gelovigen uit de heidenvolken, maar aan de stammen van Israël in de verstrooiing. Maar gelovigen zijn zo gewend om het adres op de brief van Jacobus door te strepen en hun eigen naam of de naam van hun kerk of gemeente ervoor in de plaats te zetten, dat zij niet eens de schade beseffen, die zij daarmee veroorzaken. Weet u Wie Zich dat wel terdege bewust is? De Here. Hij vervult niet aan een ander, wat Hij de twaalf stammen in de verstrooiing bij monde van Jacobus beloofde!

Ik geloof: als er iemand onder u leed te dragen heeft, laat hij bidden. Ik wil graag met zo iemand bidden. Is iemand blij te moede, laat hij lofzingen! Ik zou graag *meedanken* in dat geval. Maar als er iemand ziek is, zou ik graag willen, dat hij of zij niet de oudsten roept, maar de dokter.

Als u, ondanks de juiste adressering van de brief van Jacobus gelezen te hebben, daar anders over denkt, dan heeft u achteraf misschien antwoord op uw vraag hoe het komt dat de Here de zieke niet oprichtte.

HET JUISTE ADRES

In het vorige artikel wees ik u erop, dat de apostelen niet allemaal aan dezelfde groep schreven, maar aan twee duidelijk van elkaar te onderscheiden groepen! Ik zei ook - en dat is uiterst belangrijk - dat de waarheden die voor de ene groep gelden, niet noodzakelijkerwijs voor de andere groep bestemd zijn!

Ik zou willen, dat iedere bijbellezer zich dat bewust werd. Weet u waarom? Omdat daardoor veel teleurstelling voorkomen zou kunnen worden! Of de Here het gebed van oudsten voor een zieke al of niet verhoort, is niet afhankelijk van de mate van geloof van de patiënt en ook niet afhankelijk van dat der oudsten. Dat is beperkt tot die bepaalde groep, waaraan God de belofte richt. Heel veel gelovigen die ziek zijn, hebben zich naar die uitdrukkelijke belofte van de Here uitgestrekt. Desondanks heeft de Here de *'lijder'* niet opgericht! Het is toch logisch, dat zowel de oudsten als de zieke zich in die situatie gaan afvragen: *'Ligt dat aan ons of aan gebrek aan geloof, Here?'*

TOEGEPAST OP VERKEERDE PERSONEN

Ik wil u liever wijzen op een *andere* mogelijkheid! Jacobus verbindt aan de genezing van de zieke geen enkele voorwaarde om te geloven. Maar hij constateert alleen, dat het gelovige gebed de lijder gezond zal maken en dat de Here hem zal oprichten.

Als dat niet gebeurt, hoop ik, dat u de schuld daarvoor niet zonder meer op de zieke zult schuiven. Ik hoop ook niet, dat u denkt, dat de oudsten die geroepen moesten worden, kwamen om een *ongelovig* gebed uit te spreken? Het ligt niet aan uw en hun geloof, maar men heeft, met de beste bedoeling, de waarheid die Jacobus schreef aan de twaalf stammen in de verstrooiing, ten onrechte toegepast op *verkeerde* personen, nl.: op hen die misschien tot de een of andere kerk of gemeente behoren, maar beslist niet in de verstrooiing zijn en tot de 12 stammen van Israël behoren.

EEN STROOIEN BRIEF

Ik liet u niet voor niets zien aan *wie* de brief van Jacobus gericht werd! De kerkhervormer Maarten Luther tobde al in 1517 met de juiste adressering van de brief aan Jacobus! Luther was onder de indruk van de genade, zoals de apostel Paulus die verkondigde. Maar Luther kon geen kant uit met hetgeen Jacobus in zijn brief leerde over de werken waarmee dat geloof gepaard moest gaan! Paulus leerde geloof *zonder* werken en Jacobus leerde, dat geloof *zonder werken dóód* is (Jac.2:14-26)!

Voor Maarten Luther stonden geloof en werken in lijnrechte tegenspraak met elkaar. Maar in plaats van te bestuderen aan wie de apostelen *nu feitelijk*

schreven, noemde Luther de brief van Jacobus wat denigrerend een 'strooien brief'. Daarmee liet hij zich niet bepaald van zijn sterke kant als bijbelvast gelovige zien, maar meer van de kant van een 'verstrooide' professor, die vergat eerst het juiste adres van de brief te bestuderen! Hij is helaas niet de enige 'verstrooide' professor gebleven. In zijn spoor volgden er tot vandaag toe nog velen!

Jacobus zegt bijv., dat iemand die leed heeft te dragen, moet bidden (vs.13)! Ik heb in de loop der jaren heel wat mensen dat zien doen! *'Ik heb het zo moeilijk, ik bid de hele dag, maar het helpt niets! ... Het lijkt wel of mijn gebed niet verder komt dan het plafond!'* zegt men ten einde raad.

Wat denkt u, dat de apostel Paulus iemand die leed te dragen heeft zou aanbevelen? Hij zou diegene onmiddellijk aanraden niet bezorgd te zijn,

'...maar laten bij alles uw wensen door gebed en smeking met dankzegging bekend worden bij God. En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten behoeden in Christus Jezus.' (Fil.4:6,7)

Door te bidden spreekt u niet uw geloof uit, maar in moeilijke omstandigheden spreekt u in uw gebed vaak uw twijfel uit. Hoe meer u dan bidt, hoe vertwijfelder u zou kunnen worden. Maar door te bidden met dankzegging komt de vrede Gods in uw hart! U weet wel, de vrede Gods, waardoor wij kunnen roemen van Gods heerlijkheid in tijden van druk en verdrukking.

Nu moet u niet denken, dat ik met bijbelverzen scherm! Ik wil u alleen met deze raad van Paulus helpen om de waarheid op het juiste moment toe te passen. Niet als dooddouner, maar als diepe waarheid voor ieder, die leed te dragen heeft!

TEGENSPRAAK?

Nu zult u misschien zeggen: *'Dan spreken Jacobus en Paulus elkaar toch mooi tegen?!'* Dat lijkt inderdaad zo! Maar ... ik denk, dat u vergeet, dat Jacobus zich met het evangelie van het Koninkrijk richt tot *'besnedenen'*, die tot de 12 stammen van Israël behoren. Zij moeten aan voorwaarden voldoen. Dus, voor hen geldt: *'geloof en werken'*.

De apostel Paulus richt zich aanvankelijk ook tot hen, maar hij werd door hun naijver steeds meer gedrongen om zich meer en meer tot de *andere* volkeren te richten. Aanvankelijk met het evangelie, dat de volkeren deel kunnen krijgen aan de zegeningen van het Koninkrijk door geloof in Jezus, als de Christus; later door hen bekend te maken met het geheimenis van het evangelie, de verzoening. Dan roept hij met steeds duidelijker stem zowel Jood als Griek uit tot de gemeente, het lichaam van Christus, dat op het kruis van Golgotha tot één werd gemaakt en wederzijds verzoend werd met God! Leest u Ef.2:11-22!

JACOBUS

Jacobus is geen apostel, want de apóstel Jacobus was al heel vroeg door Herodes ter dood gebracht. (Hand.12:2) In het algemeen neemt men aan, dat de schrijver van de Brief van Jacobus de broeder was van de Here en dat deze Jacobus een belangrijke figuur was in de eerste gemeente, die hoofdzakelijk bestond uit Joden, die geloofden, dat Jezus de Christus was! Ik zeg dat erbij, omdat er zelden bij stil wordt gestaan, dat de eerste gemeente niet bestond uit heidenen, maar uit gelovige Joden!

Jacobus, de broeder van de Here Jezus, speelde om begrijpelijke redenen in die gemeente van Messiasgelovige Joden een belangrijke rol. Zijn brief aan de 12 stammen in de verstrooiing zou weleens één van de oudste geschriften van het Nieuwe Testament kunnen zijn.

De inhoud van de brief sluit in vele opzichten aan bij de verkondiging van de Here Jezus tijdens Zijn aardse bediening. Uit Gal.2:9 en Hand.15:13,22 blijkt duidelijk de belangrijke plaats, die hij innam. Toch spreken Jacobus en Paulus elkaar niet tegen. Zij spreken beiden over geloof. Jacobus spreekt over geloof en werken, anders is het dood. De apostel Paulus spreekt niet over werken als voorwaarde of bewijs van levend geloof, maar over werken of gedrag dat voortkomt uit het geloof van Christus aan Wie men gelooft!

Jacobus, de broeder van de Here Jezus, en Paulus, de apostel voor de heidenvolken, spreken elkaar niet tegen! Maar ieder van hen richt zich, volgens afspraak, tot een bepaalde groep met de waarheid die voor de betreffende groep geldt. Als die waarheid wordt toegepast op de verkeerde groep, wordt de heerlijke waarheid door vermenging tot onwaarheid.

KLOPT HET ADRES?

Dat beseft u immers zelf! Als u een brief in uw bus vindt die u gedachteloos openmaakt - dus zonder te zien of hij wel voor u bestemd is - dan hoeft u niet direct te schrikken, als er in staat dat u een enorm bedrag aan belasting moet betalen. Ik denk, dat u onmiddellijk zult zeggen: *'Dat bestaat niet'* en meteen wat verontwaardigd zou kijken of het adres wel klopte! Dát is precies wat ik bedoel! Als er iets niet klopt bij het bijbellezen, moet u eerst kijken of het adres klopt, voordat u uitroept: *'Dat bestaat niet!'* En... doet u uzelf en mij het plezier meteen te kijken naar de afzender! Dat voorkomt heel veel verdriet, teleurstelling en verwarring!

APOSTEL VAN DE HEIDENVOLKEN

Paulus noemt zich meerdere malen de *'apostel der heidenen'*. Ik weet niet of u bij het woord aan spiegeltjes en kralen denkt, maar het zou juister zijn om te denken aan *'heidenvolken'*.

Vanuit Joods standpunt was iedereen die niet tot het volk Israël behoorde, een *'heiden'*. Met *'heidenen'* worden *andere* volkeren dan het volk Israël bedoeld. Wij zouden in plaats van *'heidenen'* beter kunnen spreken van *'naties'*, d.w.z.: *ándere naties* dan het volk, de natie Israël!

Paulus noemt zich meerdere malen de *'apostel der naties'*. Al zijn geschriften zijn gericht aan: *'geliefden Gods'*, *'geroepen heiligen'*, *'heilige en gelovige broeders in Christus'*, *'uitverkorenen'* of aan *'de gemeente Gods'*, als het gaat om gelovige Jood en gelovige heiden, die samen één lichaam vormen, nl.: het lichaam van Christus, dat wederzijds verzoend werd met God.

Misschien heeft u daar nog nooit van gehoord. Dat kan best, want Paulus noemt dit *'een geheimenis'* en dat is het voor heel wat gelovigen tot de dag van vandaag toe gebleven. Maar Paulus heeft dit geheimenis al 2000 jaar geleden bekend moeten maken! Dat kunt u lezen in Ef.3:3. Nee, ik moet feitelijk eerst met u kijken naar het juiste adres! Dat ziet u in hfd.1:1-3 waar in de N.B.G.-vertaling staat:

'Paulus, door de wil van God, een apostel van Christus Jezus, aan de heiligen en gelovigen in Christus Jezus, die [te Efeze] zijn; genade zij u en vrede van God, onze Vader, en van de Here Jezus Christus.'

Weet u aan wie Paulus feitelijk de brief richt? Hij schrijft feitelijk:

'Paulus, apostel van Christus Jezus, door de wil van God (Paulus' gezag), aan de heiligen, allen, die zijn en gelovig in Christus Jezus. Genade zij u en vrede van God, onze Vader, en van de Here Jezus Christus!'

Gelooft u in Christus Jezus, de opgestane en verheerlijkte Here? Dan is deze brief ook direct aan u gericht. Het is een rondzendbrief van Paulus en hij werd waarschijnlijk gevonden in Efeze. Daarom hebben de vertalers terecht *'te Efeze'* tussen vierkante haken gezet. De brief is gericht aan *alle heiligen, die gelovigen in Christus Jezus zijn* en maakt ons duidelijk welke plaats zij (en wij) innemen ten opzichte van Christus Jezus.

TWEE GROEPEN

Paulus maakt in die brief verschillende geheimenissen bekend. Het gaat mij om het geheimenis van de gemeente. Hij zegt in hfd.2:11 en 3:4-5:

'Bedenkt daarom dat gij, die vroeger heidenen waart naar het vlees, en onbesneden genoemd werdte door de zogenaamde besnijdenis, die werk van mensenhanden aan het vlees is,...

'Daarnaar kunt gij bij het lezen u een begrip vormen van mijn inzicht in het geheimenis van Christus, dat ten tijde van vroegere geslachten niet bekend is geworden aan de kinderen der mensen, zoals het nu door de Geest geopenbaard is aan de heiligen, Zijn apostelen en profeten...'

Ziet u, dat er sprake is van *twee* groepen gelovigen, die tot één nieuwe mens werden geschapen, nadat de tussenmuur, die scheiding maakte, de vijandschap, weggebroken werd? Weggebroken, doordat Hij in Zichzelf vrede maakte en de twee tot één nieuwe mens(heid) schiep - tot één lichaam

verbonden - weder(zijds) met God te verzoenen door het kruis! Er is op Golgotha aan het vloekhout heel wat meer gebeurd dan men u en mij vertelde! Naast al het heil ontstond daar óók het lichaam van Christus, bestaande uit twee verschillende groepen gelovigen. Daar ontstond *niet* de kerk, maar het lichaam van Christus, de (uitgeroepen) gemeente die wederzijds verzoend werd door en met God! Dat is wat, hè? Dat het inzicht in het *geheimenis van Christus*, dat ten tijde van vroegere geslachten niet bekend is geworden aan de kinderen der mensen.

WAAROM ZIJ NIET?

Ik kan mij voorstellen, dat u zich afvraagt: *'Hoe kan het, dat Paulus dat (boven)hemelse facet van het geheimenis van Christus wèl kent en de andere apostelen, die nota bene ooggetuigen waren van de kruisiging, blijkbaar niet!'* Op die vraag geeft Paulus antwoord in hfd.3:1-3 met de woorden:

*'... Daarom is het, dat ik, Paulus, die ter wille van Christus Jezus voor u, heidenen, in gevangenschap ben;
- gij hebt immers gehoord van de bediening door Gods genade mij met het oog op u gegeven: dat mij door openbaring het geheimenis bekendgemaakt is, gelijk ik boven in het kort daarvan schreef.'*

Dan maakt Paulus vanaf vs.6 bekend:

'...dat de heidenen (dus: heidenvolken) medeërfgenenamen (gemeenschappelijke erfgenamen, lett.: lotdeelbezitters) zijn, medeleden (gemeenschappelijk lichaam) en medegenoten (gemeenschappelijke deelgenoten) van de belofte in Christus Jezus door het evangelie, waarvan ik een dienaar geworden ben naar de genadegave Gods, die mij geschonken is naar de werking Zijner kracht. Mij, verreweg de geringste van alle heiligen, is deze genade te beurt gevallen (lett.: mij werd deze genade gegeven), aan de heidenen (lett.: naties) de onnaspeurlijke rijkdom van Christus (lett.: als evangelie) te verkondigen, en in het licht te stellen (wat) de bediening van het geheimenis (inhoudt), dat van eeuwen her verborgen is gebleven in God, de Schepper van alle dingen, opdat thans door middel van de gemeente aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden, naar het eeuwige voor- nemen (lett.: naar het plan der eeuwen - aeonen), ...'

Duizelt het u bij het horen van zulke enorme geheimenissen? Wat zijn wij in het algemeen schrijnend te kort gekomen, doordat men in de loop der eeuwen volkomen voorbijging aan deze geweldige openbaringen aan Paulus en achter de apostelen aanging, die deze geheimenissen niet kenden, zodat de geheimenissen opnieuw verborgen bleven voor gelovigen! Zij weten in de regel niet wat de gemeente is! Laat staan welke taak de gemeente al 2000 jaar geleden heeft gekregen. Gelovigen weten in de regel ook niet welke toekomst de gemeente wacht. Feitelijk komt dat alleen, omdat men nog nooit goed de *'adressen'* heeft bekeken aan wie de apostelen schreven!

Ik zei u al eerder dat de vraag: 'Aan wie schreven *nu feitelijk* de apostelen?' een overbodige vraag lijkt. In wezen heeft die vraag alles te maken met de vraag: 'Heeft Israël in de toekomst nog een bijzondere roeping op aarde?' U ziet, dat bij een schriftuurlijke beantwoording van die vraag heel wat meer zaken aan het licht komen. Zaken waarvan wij geen idee hadden misschien. Zaken waarvoor wij kunnen danken, dat zij ons hart in vuur en vlam zetten.

OP DE JUISTE PLAATS

Ik stelde die vraag natuurlijk niet zó maar! Want ik weet uit de praktijk hoe mensen, juist serieuze mensen, geneigd zijn alles op zichzelf te betrekken wat ze in de Bijbel lezen, zonder zich af te vragen of het wel tot hèn gericht is.

Dat kan vroeg of laat tot diepe teleurstellingen leiden. Om u die te besparen nam ik als voorbeeld de Brief van Jacobus. Ik heb in mijn leven geleerd, dat alles wat tot Israël geschreven wordt, óns ten voorbeeld is gegeven. Ik heb ook geleerd om die voorbeelden op de juiste plaats te laten staan en niet zonder meer toe te passen op mijzelf of op andere gelovigen. Ik heb eveneens geleerd, dat beloften in de Bijbel dikwijls te maken hebben met de toekomst van Israël. Beloften, die niet vervuld worden in de tijd waarin wij leven, maar die vervuld zullen worden in het komende Koninkrijk *van* de hemel, bij de komst van de Messias! Dàn zal letterlijk in vervulling gaan wat bijvoorbeeld de profeet Jesaja daarover profeteert!

DE HERE BEVESTIGT WAT STAAT GESCHREVEN

Ik denk, dat heel wat gelovigen, die probeerden zulke beloften op zichzelf of op de kerk toe te passen, bedrogen zijn uitgekomen. Want de Here bevestigt niet wat gelovigen denken, maar Hij bevestigt wat er staat geschreven, precies op de daartoe bestemde tijd, en wel aan hen tot wie het Woord werd gericht! Daar kunt u zeker van zijn!

Jacobus, de broer van de Here Jezus, speelde om begrijpelijke redenen een belangrijke rol in de gemeente van Messiasgelovige Joden te Jeruzalem. De inhoud van zijn brief aan de 12 stammen in de verstrooiing, sluit in vele opzichten aan bij de verkondiging van de Here Jezus tijdens Zijn aardse bediening.

GELOOF, WERKEN

Uit Gal.2:9 en Hand.15:13 en 22 blijkt duidelijk de belangrijke plaats, die hij innam. Toch spreken Jacobus en Paulus elkaar niet tegen. Beiden spreken over '*geloof*'. Jacobus spreekt over geloof en werken, anders is het dood. Paulus spreekt *niet* over werken als bewijs van *levend* geloof, maar hij spreekt over werken, die voortvloeien uit het geloof. Niet als voorwaarde, maar als vrucht van het geloof.

Jacobus, de broeder van de Here Jezus, en Paulus, de apostel voor de heidenvolken, spreken elkaar niet tegen, maar ieder van hen richt zich na onderling overleg volgens Gal.2:7-11 tot een met name genoemde groep met het daarbij behorende evangelie. Omdat zij zagen, dat Paulus het apostelschap én de prediking van het evangelie *van de voorhuid* (onbesnedenen) was toevertrouwd en Petrus dat van de besnedenen!

De N.B.G.-vertaling zegt dan ten onrechte, dat het gaat om het evangelie *aan de voorhuid* en *aan de besnedenen*. Zò staat het in de grondtekst beslist niet. Hoe vreemd het u misschien in de oren mag klinken, het gaat hier om *twee* verschillende evangeliën, afkomstig van de *ene* Here, maar gericht tot twee aparte groepen en anders van inhoud!

- Het ene evangelie roept Israël om door bekering en wedergeboorte het Koninkrijk binnen te gaan.
- Het evangelie dat Paulus aan de heidenvolken ging verkondigen, was het evangelie der genade Gods, dat hen uitriep tot het lichaam van Christus! Céfas, Johannes en Jacobus reikten na afloop van het gesprek Paulus en Barnabas de broederhand: Paulus en Barnabas zouden naar de heidenvolken gaan; zij zouden met het evangelie (niet: *aan*, maar:) *van de besnedenen* naar de besnedenen gaan.

EÉN EVANGELIE?

Als gelovigen wordt geleerd: '*Er is maar één evangelie*', dan citeert men daarmee niet wat de Bijbel zegt - ook al lijkt dat zo! Men citeert het regeltje, dat schuingedrukt boven Gal.1:5 is gezet door de vertalers!! Maar Gods woord spreekt in Gal.2:7-11 onomwonden over twee verschillende evangeliën gericht tot twee verschillende groepen. Vermenging van die twee authentieke evangeliën leidt tot een ander evangelie, dat niet redt - zegt Paulus in Gal.1:6-10.

Weet u wat u eens zou moeten doen? U moet bij uzelf nagaan in welke kerk of gemeente men het evangelie van de voorhuid *niet* vermengt met het evangelie van de besnedenen! Dan bent u heel gauw klaar! Zou er daardoor zoveel verwarring en spraakverwarring heersen in kerken en gemeenten? Dat lijkt mij nogal voor de hand liggend!

Als u bij het lezen van de Bijbel het onderscheid tussen beide evangeliën in acht neemt en daardoor Israël op de juiste plaats zet en daardoor ook zelf op de juiste plaats gaat staan, dan lijkt het eerst of u veel vertrouwde zaken kwijt raakt. Maar ... wat u feitelijk verliest, zijn de beloften die voor Israël gelden. U krijgt ervoor in de plaats de heerlijke waarheid en rijkdom, die rechtstreeks voor u gelden: gered in genade - gerechtvaardigd door het bloed van Christus - gered voor de toorn - verzoend door de dood van de Zoon - gered in Zijn leven!

GEEN VERMENING

Ik zou u nog heel wat meer rijkdom kunnen noemen! Want wij hebben het nog niet gehad over de ontrukking van de gemeente bij de klank van de '*bazuin Gods*'! Maar, laten wij rustig aan doen en ons houden bij de boeiende vraag: '*Aan wie schreven feitelijk nu de apostelen?*' Zodat u leert inzien, dat hetgeen door de apostelen wordt beloofd aan bepaalde groepen gelovigen, niet zonder meer toegepast kan worden op het verkeerde moment en op de verkeerde groep. Anders wordt de heerlijke waarheid door vermenging tot

onwaarheid. Dat beseft u immers zelf! Als er iets in de Bijbel niet klopt, moet u eerst kijken of het adres juist is, voordat u uitroept: *'Dat bestaat niet!'* Kijk meteen ... naar de afzender! Dat voorkomt heel veel verdriet, teleurstelling en verwarring! En weet u wat zo fijn is? U hoeft dan ook niet de ene keer alles letterlijk op te vatten en de andere keer alles geestelijk. U kunt alles serieus nemen, omdat u weet *op welke tijd* het slaat en *door en tot wie* het gezegd wordt!

KONINKRIJK DER HEMELN

Men heeft in de loop der eeuwen aardig in de maag gezeten met de aardse kant van het Koninkrijk der hemelen! Geen wonder, dat het *'Koninkrijk der hemelen'* steeds meer gezien werd als een geestelijk Koninkrijk. Niet meer als een Koninkrijk van de hemel, maar meer als een Koninkrijk in de hemel, waar gelovigen naartoe zouden gaan na hun overlijden.

Hebt u daar weleens goed over nagedacht? Hebt u op dat punt goed onderzocht wat de Bijbel zegt over het *'naar de Here gaan'*? Weet u, dat de Bijbel nergens leert, dat men door sterven naar de Here zal gaan? De Bijbel leert niet, dat gelovigen door sterven naar de Here gaan, maar door *opstanding!* Niet één voor één, maar ieder tegelijk, in zijn eigen rangorde! Daar moet u 1 Cor.15:20-28 op nalezen. Of ... weet u wat u óók kunt doen? Als u echt wilt weten wat de Bijbel op dit punt leert, dan zou u over dit onderwerp de bijbelstudie op cassette bij ons kunnen aanvragen, nl.: *'Over de hemel gesproken'*.

VERGEESTELIJKT

Door *'vergeestelijking'* van hetgeen geschreven staat over het Koninkrijk der hemelen kwam niet alleen de opstanding der gelovigen in het schemerlicht te staan. Ook de betrouwbaarheid en het gezag van de Bijbel kwamen in het gedrang. Zo verloor Gods Woord niet alleen aan duidelijkheid, maar uiteindelijk ook elk gezag!

Zo leerde men, dat het *'Koninkrijk der hemelen'* al op aarde wás gekomen, nl.: vanaf de hemelvaart van de Here Jezus. Hoewel de Bijbel over dat vrederijk zegt:

'Dan zal de wolf bij het schaap verkeren en de panter zich nederleggen bij het bokje; het kalf, de jonge leeuw en het mestvee zullen tezamen zijn, en een kleine jongen zal ze hoeden; de koe en de berin zullen samen weiden, haar jongen zullen zich tezamen nederleggen, en de leeuw zal stro eten als het rund; dan zal een zuigeling bij het hol van een adder spelen en naar het nest van een giftige slang zal een gespeend kind zijn hand uitstrekken.' (Jes.11:6-16)

Ik zou degenen, die leren dat het Koninkrijk vanaf de Hemelvaartsdag al gekomen is, dringend willen aanraden goed op zichzelf en op hun kinderen te passen, als zij een dagje naar Artis gaan! Want één beet van een leeuw, een giftige slang of een panter zou weleens een abrupt eind aan hun droom van

'vergeestelijking' kunnen maken en bewijzen, dat het Koninkrijk van de hemel hier op aarde nog lang niet is aangebroken! Maar... het Koninkrijk van de hemel hier op aarde komt... precies op tijd! Het breekt door bij de komst van de Messias voor Israël!

Door *vergeestelijking* van letterlijke zaken en door het letterlijk nemen van geestelijke zaken is onvoorstelbaar veel verwarring gesticht! Oneindig veel meer dan u denkt! Nu moet u mij eens zeggen wie u denkt, dat de '*lachende derde*' is. Ja, inderdaad, dat denk ik ook! Vandaar dat ik zo graag met u wil praten over de vraag: 'Aan wie schreven *nu feitelijk* de apostelen?' Ziet u het belang daarvan een beetje in?

SCHRIFTINDELING

Geen enkele apostel heeft zo duidelijk over geloof en genade gesproken als de apostel Paulus. Het is nu eenmaal een feit, dat Paulus schrijft, dat de mens 'door geloof (van Christus) gerechtvaardigd wordt, zonder werken der wet', terwijl Jacobus schrijft, dat de mens 'uit werken gerechtvaardigd' wordt, niet uit geloof alleen.

Voor menig bijbellezer staan deze twee uitspraken lijnrecht tegenover elkaar. Hopelijk voor u nu niet meer. Omdat u inmiddels duidelijk is geworden, dat Jacobus vanuit het evangelie van de besnedenen schrijft aan de 12 stammen in de verstrooiing en niet direct aan u en mij. Zo is u ook duidelijk geworden, dat Paulus speciaal geroepen werd om het evangelie der voorhuid (van de onbesnedenen) te verkondigen aan de *andere volkeren*. Hij zegt in 1 Cor.4:1-5:

'Zo moet men ons beschouwen: als dienaren van Christus, aan wie het beheer van de geheimenissen Gods is toevertrouwd. Voor zulke beheerders is dit tenslotte het vereiste: betrouwbaar te blijken. Nu raakt het mij zeer weinig, of ik al door u of door enig menselijk gericht (lett.: onder de Dag des mensen) beoordeeld word. Ja, ook mijzelf beoordeel ik niet. Want ik ben mij van niets bewust, maar daardoor ben ik niet gerechtvaardigd; Hij, Die mij beoordeelt is de Here. Daarom, velt geen oordeel vóór de tijd, dat de Here komt, Die ook hetgeen in de duisternis verborgen is, aan het licht zal brengen en de raadslagen der harten (d.w.z.: innerlijke motieven, gezindheid) openbaar maken. En dan zal aan elk zijn lof geworden van God.'

Dat voor ons gelovigen uit de andere volkeren niet alle uitspraken in de Schrift dezelfde betekenis hebben als voor gelovigen uit Israël - hoewel wij uit de hele Schrift mogen putten - heeft Maarten Luther al in zijn tijd duidelijk gemaakt:

TWEEËRLEI WOORD

'Het is alles Gods Woord en het is waar! Maar ik moet er wel op letten tot wie het Woord van God gesproken wordt. Het is verre van waar, dat gij het volk zou zijn tot wie God gesproken heeft. Valse profeten zeggen: Gij zijt het Volk. God spreekt tot u! Dat moet bewezen worden! Men moet op de juiste manier met de Schrift omgaan. Het Woord is van den beginne aan op velerlei wijze geschied. Men moet niet alleen kijken of het Gods Woord is, of God het gesproken heeft, maar te meer tot wie het werd gesproken en of het u betreft of anderen. Dat is een verschil van dag en nacht. God heeft veel tegen David gesproken en hem opdrachten gegeven, maar dat was niet aan mij, dat was niet tot mij gericht. Toch kan God mij ermee aanspreken. U moet dus letten op het Woord dat tot u gericht wordt. In de heilige Schrift is tweeërlei Woord! Het ene gaat niet om mij en gaat mij niet aan, het andere gaat juist om mij en daar

mag ik mij vrijmoedig op verlaten als op een sterke rots. Betreft het mij echter niet, dan zal ik er niet op blijven staan.'

(Uit: Luthers preken over Genesis, 1527)

Weet u wat ik nu zo verschrikkelijk jammer vind? Ik zou er heel wat voor over hebben gehad, als Maarten Luther dit onderscheid de naam '*juiste Schriftindeling*' had meegegeven! Reken maar, dat daardoor - menselijkerwijs gesproken - heel wat misverstand en verdriet voorkomen had kunnen worden!

In het vervolg van het artikel onderstreep ik de woorden van Luther met enkele voorbeelden, om u duidelijk te maken dat een waarheid die vroeger gold, later door een andere waarheid werd achterhaald en dat hetgeen de één moest nakomen, niet zonder meer voor de ander ook van kracht was.

God sprak na de zonde van de eerste mensen: '*... en gij zult het gewas des velds eten.*' (Gen.3:18) Ná de zondvloed bepaalde God echter: '*Alles wat zich roert, wat leeft, zal u tot spijs zijn; Ik heb het u alles gegeven evenals het groene kruid.*' (Gen.9:3) Eeuwen daarna roept God het volk Israël uit alle volken, verleent het een aparte plaats en geeft het o.a. een lijst met namen van onreine dieren, welke het volk *niet* eten mocht. Zie Lev.11!

Zo is het in velerlei opzicht! Wat tevoren gold, wordt later door *andere* waarheden vervangen.

Kaïn, de moordenaar van zijn broer Abel, wordt door God in bescherming genomen: '*... ieder, die Kaïn doodt, zal zevenvoudig boeten.*' (Gen.4:15)

Maar na de zondvloed gebiedt God: '*Wie des mensen bloed vergiet, diens bloed zal door de mens vergoten worden.*' (Gen.9:6)

Abraham trouwde met Sara, van wie hijzelf zegt: '*En bovendien is zij werkelijk mijn zuster; zij is de dochter van mijn vader.*' (Gen.20:12)

In Leviticus wordt zo'n huwelijk later een gruwel genoemd: '*... degenen, die ze doen, zullen uit het midden van hun volk uitgeroeid worden.*' (Lev.18:29)

Juda maakt zich aan zo'n doodzonde en gruwel schuldig, als hij bij zijn schoondochter Tamar een zoon verwekt. (Gen.38)

HET WOORD DER WAARHEID RECHT SNIJDEN

In het begin van deze eeuw was er een methodistenpredikant, professor Ernst Ströter, die erop aandrong de geschriften in het Nieuwe Testament duidelijk te onderscheiden in geschriften voor de besnedenen (Joden) en geschriften voor de heidenen (niet-Joden).

Professor Ströter hield zichzelf volledig aan de wijze raad die Paulus aan Timotheüs gaf in 2 Tim.2:15, waar letterlijk staat:

'zich als een onbeschaambare arbeider te betonen, die het Woord der Waarheid recht

snijdt' (Grieks: *orthomounta ton logon tês alêtheias*).

Nadat professor Ströter, nu zo'n zeventig jaar geleden, gestorven was, stonden in diverse plaatsen broeders op die Ströters eis tot Schriftindeling als bijbelse waarheid erkenden.

Zij zetten zich óók in voor de eis om het Woord der waarheid recht te snijden. Iets wat in een tijd van grote geestelijke verwarring beslist geen overbodige luxe is! Maar telkens blijkt, dat kerken en gemeenten geen gehoor kunnen of willen geven aan de wijze raad van Paulus om het Woord der waarheid op de juiste wijze in te delen. In plaats daarvan toetst men het Woord der waarheid aan belijdenisgeschriften, zonder te beseffen dat men zodoende Gods Woord niet op de juiste wijze indeelt, maar het toetst aan woorden van mensen.

Ik denk dat de prijs die daarvoor betaald moet worden erg hoog is. Wat ons betreft, houden wij ons graag aan de eis die Paulus en professor Ströter ons stelden en zijn te allen tijde bereid tot verantwoording aan al wie rekenschap vraagt van: *'... de hoop, die in u is'*. Dat is een waarheid die Petrus schrijft aan gelovige Joden en ons ten voorbeeld. Want vanzelfsprekend schreven ook de apostelen der besnijdenis de waarheid. Een waarheid echter die in eerste instantie gold voor de *'geadresseerden'* uit Israël.

Paulus schreef aan een bepaalde groep, met het oog op een bepaalde tijd. De anderen schreven ook, maar aan een andere groep gelovigen met het oog op de komende tijd. De tijd van het komende Koninkrijk! U moet de brieven van Petrus maar eens lezen met in uw achterhoofd de vraag: *'Aan wie zijn ze gericht en wanneer werd het gezegd'*?

ONDER DE WET?

Abraham, die zijn zuster trouwde, en Juda, die een zoon verwekte bij zijn schoondochter, zouden, indien zij op dat moment onder de wet gestaan zouden hebben, uit het midden van hun volk uitgeroeid hebben moeten worden. Maar de wet kwam pas honderden jaren later!

Omdat er destijds nog geen wet was, bleef de broedermoord van Kaïn op Abel ongestraft. Hij werd zelfs in bescherming genomen tegen ieder, die hem kwaad zou willen doen. Jacob werd óók niet afgestraft, toen hij bij zijn oom Laban werkte en een middelje bedacht om veel gevlekte en dan weer zwarte lammetjes te krijgen. De Here zegende hem rijk! Hij kocht zelfs het eerstgeboorterecht en zijn moeder hielp hem om de blinde vader Isaak ertoe te brengen hem de grootste zegen te schenken. Waarom konden die zaken ongestraft plaats vinden? Omdat de wet er nog niet was en zonder wet is er geen sprake van overtreding!

Begrijpt u waarom ik dit zeg? Om u vanuit Gods Woord te laten zien, dat bepaalde waarheden niet te allen tijde gelden, maar op een zeker moment door de Here achterhaald worden door de andere waarheid, die gedurende die bepaalde tijd geldt.

NOG MEER VOORBEELDEN

Toen Jozua de stad Jericho wilde veroveren, gaf hij het bevel:

'..., neemt u in acht voor het gebannene, opdat gij niet, terwijl gij met de ban slaat, van het gebannene neemt.' (Joz.6:18)

Achan, die zich er toch aan vergreep, moest met zijn gehele huis sterven. Enkele dagen later, toen Israël het stadje Ai veroverde, sprak de Here tot Jozua:

'... gij zult met Ai en zijn koning handelen zoals gij met Jericho en zijn koning gehandeld hebt; alleen moogt gij u meester maken van zijn buit en zijn vee.' (Joz.8:2)

Daaraan hield men zich ook later en de stammen van Israël werden rijk aan vee, zilver, goud, koper, ijzer en klederen die zij buitmaakten. (Joz. 22:8) God gaf Israël rechten en inzettingen in duidelijk verstaanbare taal. In Deut.4:19 waarschuwde Hij het volk:

'...; en dat gij uw ogen niet opslaat naar de hemel, en de zon, de maan en de sterren, het gehele heer des hemels, aanziet en u laat verleiden u voor die neer te buigen en hen te dienen, die de Here, uw God, heeft toebedeeld aan alle volken onder de ganse hemel.'

Zo had Israël het *geschreven* Woord, maar de andere volkeren hadden de sterrenhemel. En God zegende ook hun *'lezen'* daarvan. Later vonden zij de ster, die hun de weg wees naar de mensgeworden Zoon van God. (Matth.2) Waarom deed de Here Jezus vóór Zijn doop geen tekenen en wonderen voor de verkwijnende schapen van het huis Israëls? Waarom genas Hij geen zieken door Zijn geloof? De Here geeft Zelf het antwoord in Joh.2:4, als Hij zegt:

'Mijn ure is nog niet gekomen.'

Hoe dikwijls wilden zijn tegenstanders Hem gevangen nemen en ombrengen! Toch legde niemand de hand op Hem. Waarom niet? Omdat Zijn ure nog niet gekomen was! Toen Hij later verklaarde: *'De ure is gekomen'*, maakten de vijanden korte metten. Nog geen dag later lag Jezus in het graf!

Volgens Luc.10:4 gaf de Here Jezus de discipelen de aanwijzing: *'Draagt geen beurs of reiszak of sandalen.'* Enkele maanden later sprak Hij heel anders en zei:

'Maar nú, wie een beurs heeft, hij neme die, zo ook een reiszak.' (Luc.22:36)

Ná de opstanding gold voor Maria:

'Houd Mij niet vast!' (Joh.20:17)

Een week later vraagt de Here aan Thomas echter:

'... breng uw hand en steek die in mijn zijde.' (Joh.20:27)

Weet u waarom? De reden geeft de Here Jezus erbij. Hij zei tot Maria van Magdala:

'Houd Mij niet vast, want Ik ben nog niet opgevaren (opgestegen) naar de Vader; maar ga naar mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar Mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God.'

Denkt u, dat de Here Jezus bij dat opvaren of opstijgen dacht aan de Hemelvaartsdag, die veertig dagen daarna zou plaatsvinden? Nee, de Here wist precies wat Hij zei. Want op de dag van de opstanding, dat is de dag ná Pesach, moest door de priester de eerstelingsgarve bewogen worden voor het aangezicht van God. Ook op dát punt vervulde de Here Jezus de wet die dat in Lev.23:11 voorschreef. Daarom mocht Maria Hem niet vasthouden. Een week later mocht Thomas dat wel! Waarom? Omdat de Here Jezus in die tussentijd wél was opgestegen tot de Vader en tot God! Je zou kunnen zeggen, dat er sprake is van een *verborgen* hemelvaart van de Here Jezus, de dag na het Paasfeest der Joden, en van een *zichtbare* hemelvaart veertig dagen later.

HET VERSCHIL ZIEN

Weet u waarom ik dit zeg?

- Omdat er in Gods Woord ook sprake is van een *verborgen* komst van de Here, op het moment dat de Bazuin Gods zal klinken en wij de Here tegemoet gaan in de lucht;
- En: er is in de Bijbel sprake van de *zichtbare* komst van de Here, als Hij Zijn voeten zet op de Olijfberg.

De *verborgen* komst van de Here geldt voor gelovigen uit de volkeren en wordt aangekondigd door Paulus in 1 Thess.4:15-18. De *zichtbare* komst van de Here voor Israël wordt aangekondigd door de profeet Zacharia (hfd.14:1-8) en door de apostel Mattheüs (hfd.24:29-44).

U moet het karakter van die twee komsten eens met elkaar vergelijken. Dan ziet u meteen het verschil! De ene komst is tot zaligheid. De andere leidt de komst in van het Koninkrijk der hemelen hier op aarde!

TWEEËRLEI

Dit zijn slechts enkele opvallende voorbeelden uit het Oude en Nieuwe Testament, die aangeven hoe zeer Luther gelijk had met zijn *'tweeërlei woord'*. Er zouden veel meer voorbeelden genoemd kunnen worden. Wat ik u hiermee wil duidelijk maken, is, dat wij ons bij het bijbellezen terdege moeten afvragen: *'Tot wie wordt hetgeen ik lees gezegd?'* En: *'wanneer wordt het gezegd?'*

Weet u, dat de N.B.G.-vertalers van de Bijbel ongetwijfeld óók van die twee verschillende komsten van de Here hebben geweten? Dat kunt u zo maar zien in uw Bijbel. In 1 Thess.4 zetten zij boven vs.13 *De komst des Heren*. Een paar bladzijden verder - boven 2 Thess.2:1 - zetten zij: *De wederkomst des Heren*. Ik weet niet of de vertalers geloofden wat zij schreven, maar zij maakten wel duidelijk onderscheid tussen de komst en de wederkomst des Heren! Of moet ik zeggen: *'In 1951 tenminste nog wel!'*

DE GEMEENTE VAN DE PINKSTERDAG

Zullen wij eens kijken waar de gemeente, die 2000 jaar geleden ontstond met Pinksteren is gebleven? Dan wil ik eerst het boek Handelingen der apostelen laten spreken. In Hand.1:5 staat:

'... en er was een groep van ongeveer honderdtwintig personen bijeen ...'

Hand. 2:41 zegt:

'... op die dag werden ongeveer drieduizend zielen toegevoegd.'

Hand.2:47 zegt:

'... En de Here voegde dagelijks toe aan de kring, die behouden werden.'

Hand.4:4 zegt:

'... Maar velen van hen, die het Woord gehoord hadden, werden gelovig en het getal der mannen werd ongeveer vijfduizend.'

Hand.5:14 zegt:

'... maar het volk (de Joden) stelde hen (de gelovigen) hoog. En des te meer werden er toegevoegd, die de Here geloofden, tal van mannen zowel als vrouwen, ...'

Hand.6:7 zegt:

'... En het Woord Gods wies en het getal der discipelen te Jeruzalem nam zeer toe en een talrijke schare van de priesters gaf gehoor aan het geloof.'

Hand.21:20-21 zegt:

'... Gij ziet, broeder, hoeveel duizenden (lett.: tienduizenden) onder de Joden gelovig zijn geworden en allen zijn zij ijveraars voor de wet; nu heeft men hun van u verteld, dat gij alle Joden onder de heidenen afval van Mozes leert, door te zeggen, dat zij hun kinderen niet behoeven te besnijden, noch naar de gebruiken te leven.'

In deze citaten wordt ons een kring van gelovigen voor ogen gesteld. Zij zijn allen Joden of naar Hand.2:10- Joden en Jodengenoten (proselieten). Allen houden zij zich streng aan de besnijdenis en de gebruiken, die Mozes had bevolen. Dat ook de 'twaalf' zich aan de Israëlitische wet hielden, is boven alle twijfel verheven. Hoe zou het volk der wet hen anders zo hoog hebben kunnen stellen! Niet de geringste twijfel wordt geuit, dat ook maar één van hen geleerd zou hebben de kinderen niet meer te laten besnijden en niet meer te leven naar de inzettingen.

Ten aanzien van de spijswetten betuigt Petrus zelfs, de meest 'liberale' van de twaalf, in Hand.10:14:

'Geenszins, Here, want ik heb nog nooit iets gegeten, dat onheilig of onrein was.'

Ja, de gelovigen uit de besnijdenis opperden bezwaren tegen Petrus, omdat hij in Caesarea naar de godvrezende Cornelius was gegaan met de woorden: *'... Gij zijt binnengegaan bij onbesnedenen en hebt met hen gegeten.'*

Uit vrees voor de Joden zonderde Petrus zich af van de heiden-gelovigen nota bene meer dan tien jaar na de bekering van Paulus. (Gal.2:11-16)

In de gemeente van de Pinksterdag ging voor een uitverkoren deel van Israël in vervulling wat volgens Ezech.36:27 eens aan het gehele volk Israël vervuld zal worden:

'Mijn Geest zal Ik in uw binnenste geven en maken, dat gij naar Mijn inzettingen wandelt en naarstig Mijn verordeningen onderhoudt.'

Deze gemeente van Messiasgelovige Joden was het gegeven heel het dagelijkse leven een andere vorm te geven en de vraag naar macht en bezit op te lossen. Toen Israël eertijds het beloofde land binnentrok, had het een

theocratie, een door Gød geregeerde staat, moeten worden. *'Het land behoort Mij'*, had God bepaald. Het land werd door loting verdeeld. God echter wees door het lot aan, naar Zijn wil. (Spr.16:33; Ef.1:11)

Zo ontving iedere familie het door God toegemeten deel. Geen Israëliet zou ooit zijn toegemeten deel verkopen. Omdat het land aan God toebehoorde, waren zij niet erfgenamen op onze manier, maar lot(ings)genoten. Ieder had van het hem toevertrouwde deel het vruchtgebruik. De schuldenaar die zijn land noodgedwongen moest verpanden, moest het na het verstrijken van het voorgeschreven aantal jaren weer terug ontvangen. De Here had gezegd:

'Er zal echter geen arme onder u zijn.' (Deut.15:4)

Zo vormde ook de gemeente van de Pinksterdag een anderen tot voorbeeld strekkende gemeenschap in de verheven betekenis van de uitleg der wet door Jezus:

'... ook niet één zeide, dat iets van hetgeen hij bezat zijn persoonlijk eigendom was, doch zij hadden alles gemeenschappelijk.' (Hand.4:32)

Als destijds het hele volk de Here Jezus als Messias erkend zou hebben, dan zou iedereen alleen zijn lot(ings)deel van het land gehad hebben. Niemand zou daarbij nog *'zelf verworven'* goederen huizen, landerijen enz. bezitten. Petrus had in zijn toespraak immers gezegd:

'Dus moet ook het ganse huis Israëls zeker weten, dat God Hem en tot Here en tot Christus gemaakt heeft, deze Jezus, Die gij gekruisigd hebt.' (Hand.2:36)

Het gaat in de gemeente van de Pinksterdag allereerst om de verandering des harten. De wedergeboorte door heilige Geest. Naar het profetisch Woord zal echter eens het gehele volk wedergeboren worden. Dat kan alleen maar betekenen: Jezus Christus aannemen als Koning! Dat kan alleen maar betekenen: persoonlijke en nationale wedergeboorte, politieke verandering, economische hervorming in de zin van de wet van Jezus Christus, Die gekomen is om de wet en de profeten te vervullen. Deze zijn bij deze gemeente van de Pinksterdag ten nauwste met elkaar verbonden. Een niet-politieke hoop ten aanzien van het Koninkrijk op deze aarde is ondenkbaar. Daarom is het voor het huidige Israël zo'n moeilijke zaak om *'vrede te kopen voor land'*.

Het CIDI (Centrum voor informatie en documentatie Israël) verwees in een brief naar hetgeen de profeet Joël zegt in hfd.3:1-3.

'Want zie, in die dagen en te dien tijde, wanneer Ik een keer zal brengen in het lot van Juda en van Jeruzalem, zal Ik alle volken verzamelen en afvoeren naar het dal van Josafat, en Ik zal aldaar met hen in het gericht treden, ter oorzaak van Mijn volk en van Mijn erfdeel Israël, dat zij onder de volken verstrooid hebben, terwijl zij Mijn land verdeelden, en over Mijn volk het lot wierpen, en een jongen gaven voor een hoer en een meisje verkochten voor wijn, opdat zij konden drinken.'

DE GEMEENTE VAN DE PINKSTERDAG

Waar bleef de gemeente, die 2000 jaar geleden met Pinksteren ontstond? Om u vanuit de Bijbel duidelijk te maken hoe snel die gemeente toenam, noemde ik u een aantal plaatsen uit het boek Handelingen waar u kunt zien dat die gemeente begon met 120 mannen en vrouwen, maar op diezelfde dag al volgens Hand.2:41 toenam met ongeveer 3000 zielen. Terwijl de Here dagelijks toevoegde aan de kring, die behouden werden.

Volgens Hand.4:4 werden velen van hen die het Woord gehoord hadden gelovig en het getal der mannen werd ongeveer 5000. Hand.5:14 zegt:

'... maar het volk (de Joden) stelde hen (de Messiasgelovigen) hoog. En des te meer werden er toegevoegd, die de Here geloofden, tal van mannen zowel als vrouwen ...'

Volgens Hand.21:20-21 werd Paulus bij zijn terugkeer te Jeruzalem door de broeders ontvangen met de woorden:

'... Gij ziet, broeder, hoeveel (tien)duizenden er onder de Joden gelovig zijn geworden en allen zijn zij ijverars voor de wet; nu heeft men hun van u (red.: Paulus) verteld, dat gij alle Joden onder de heidenen (lett.: naties) afoal van Mozes leert, door te zeggen, dat zij hun kinderen niet behoeven te besnijden, noch naar de gebruiken te leven.'

In deze citaten wordt ons een kring van gelovigen voor ogen gesteld. Zij zijn allen Joden of naar Hand.2:10 Joden en Jodengenoten (proselieten). Allen houden zij zich streng aan de besnijdenis en de gebruiken, die Mozes had bevolen. Dat ook de *twaalven* zich aan de Israëlitische wet hielden is boven alle twijfel verheven. Hoe zou het volk der wet hen anders zo hoog hebben kunnen stellen! Niet de geringste twijfel wordt geuit, dat ook maar één van hen geleerd zou hebben de kinderen niet meer te laten besnijden en niet meer te leven naar de inzettingen.

Ten aanzien van de spijswetten betuigt Petrus zelfs, de meest *liberale* van de twaalf, in Hand.10:14:

'Geenszins Here, want ik heb nog nooit iets gegeten, dat onheilig of onrein was.'

De gelovigen uit de besnijdenis opperden bezwaren tegen Petrus, omdat hij in Caesarea naar de godvrezende proseliet Cornelius was gegaan met de woorden:

'Gij zijt binnengegaan bij onbesnedenen en hebt met hen gegeten.'

Uit vrees voor de Joden zonderde Petrus zich af van de heidengelovigen, nota bene meer dan tien jaar na de bekering van Paulus. (Gal.2:11-16)

In de gemeente van de Pinksterdag ging voor een uitverkoren deel van Israël in vervulling wat volgens Ezech.36:27 eens aan het hele volk Israël vervuld zal worden:

'Mijn Geest zal Ik in uw binnenste geven en maken, dat gij naar Mijn inzettingen wandelt en naarstig Mijn verordeningen onderhoudt.'

Deze gemeente van Messiasgelovige Joden was het gegeven het hele dagelijkse leven een andere vorm te geven en de vraag naar macht en bezit op te lossen. Toen Israël eertijds het beloofde land binnentrok, had het een theocratie, een door Gód geregeerde staat, moeten worden. *'Het land behoort Mij'* (Lev.25:23), had God bepaald. Het land werd door loting verdeeld. God echter wees door het lot aan, naar Zijn wil. (Spr.16:33; Ef.1:11) Zo ontving iedere familie het door God toegemeten deel. Geen Israëliet zou ooit zijn toegemeten deel verkopen. Omdat het land aan God toebehoorde, waren zij niet erfgenamen op onze manier, maar *lot(ings)genoten*.

Ieder had van het hem toevertrouwde deel het vruchtgebruik. De schuldenaar die zijn land noodgedwongen moest verpanden, moest het na het verstrijken van het voorgeschreven aantal jaren weer terug ontvangen. De Here had gezegd:

'Er zal echter geen arme onder u zijn, ...' (Deut.15:4)

Zo vormde ook de gemeente van de Pinksterdag een anderen tot voorbeeld strekkende gemeenschap in de verheven betekenis van de uitleg der wet door Jezus:

'... ook niet één zeide, dat iets van hetgeen hij bezat zijn persoonlijk eigendom was, doch zij hadden alles gemeenschappelijk.' (Hand.4:32)

Als destijds het hele volk de Here Jezus als Messias erkend zou hebben, dan zou iedereen alleen zijn *lot(ings)deel* van het land gehad hebben. Niemand zou daarbij nog *zelf verworven* goederen, huizen, landerijen, enz. bezitten. Petrus had in zijn toespraak immers gezegd:

'Dus moet ook het ganse huis Israëls zeker weten, dat God Hem èn tot Here èn tot Christus gemaakt heeft, deze Jezus, Die gij gekruisigd hebt.' (Hand.2:36)

Het gaat in de gemeente van de Pinksterdag allereerst om de verandering van het hart. De *wedergeboorte* door heilige Geest. Naar het profetisch Woord zal echter eens het *hele* volk wedergeboren worden. Dat kan alleen maar betekenen: Jezus Christus aannemen als Koning! Persoonlijke en nationale wedergeboorte, politieke verandering, economische hervorming (in de zin van de wet van Jezus Christus, Die gekomen is om de wet en de profeten te vervullen) zijn bij deze gemeente van de Pinksterdag ten nauwste met elkaar verbonden. Een niet-politieke hoop ten aanzien van het Koninkrijk op deze aarde is ondenkbaar!

Eerst zal het *'Koningschap voor Israël'* hersteld worden. (Hand.1:6) Dan volgt de onderschikking van alle volkeren. Dat het reeds in de gemeente van de Pinksterdag niet zonder machtsmiddelen van het Koninkrijk ging, bewijst de geschiedenis van Ananias en Saffira wel. Ook de besnijdenis speelde in die gemeente een grote rol. Want wie zich niet liet besnijden, zou naar goddelijke verordening uitgeroeid worden uit het volk. Daar hoeft u alleen maar Gen.17:14; Ex.4:24 en Jozua 5 op na te lezen. Iemand die zich niet liet besnijden, moest maar ergens buiten het volk een plaatsje zoeken; aan de bijzondere beloften en zegeningen van Israël had zo'n onbesnedene geen deel meer.

Vandaar dat de Messiasgelovige Joden te Jeruzalem als *'ijveraars voor de wet'* zich op een gegeven moment zo vijandig opstelden tegenover Paulus. Want wie zich buiten de besnijdenis plaatste, stond ook buiten de zegen, die het Joodse volk als geheel betrof.

GEESTELIJK ISRAËL

Gelovigen die geleerd hebben dat zij *geestelijk Israël* zijn en leren dat de doop in de plaats is gekomen van de besnijdenis, kampen net zoals de Messiasgelovige Joden te Jeruzalem met dezelfde problemen als het gaat om de doop van volwassenen zoals Paulus die leert.

Zij beschouwen dat als *afval van de belijdenisgeschriften* en vergeten blijkbaar, dat Gods Woord die doop door onderdompeling van volwassenen leert; bij monde van Paulus voor de gemeente, het lichaam van Christus! U moet niet vergeten, dat Paulus zijn steniging, geselingen en gevangenschap in eerste instantie niet te danken had aan ongelovige heidenen, maar hoofdzakelijk aan gelovige Joden.

Zelfs van die (tien)duizenden Messiasgelovige Joden te Jeruzalem lees ik nergens dat die partij trokken voor Paulus, toen hij dreigde gelynacht te worden. Leest u daar Hand.21:27-30 en 22:22-29 op na. Niemand van de broeders stak op dat moment een helpende hand uit naar Paulus.

HET HELE VOLK

Ik schreef, dat het in de gemeente van de Pinksterdag allereerst gaat om de verandering van het hart, de wedergeboorte door heilige Geest. Naar het profetisch Woord zal echter het *hele* volk wedergeboren worden. Dat kan alleen maar betekenen: Jezus Christus aannemen als Koning en het komen van het Koninkrijk van de hemel hier op aarde! Die hoop schept in onze tijd grote problemen voor de Messiasgelovige Joden in Israël. Het lijkt mij daarom voor de huidige regering van Israël zo'n moeilijke zaak om *vrede te kopen voor land*. Het CIDI (Centrum Informatie en Documentatie over Israël) verwees in een brief over deze kwestie naar hetgeen de profeet Joël zegt in hfd.3:1 -3. Heeft u die profetische verzen weleens gelezen?

'Want zie, in die dagen en te dien tijde, wanneer Ik een keer zal brengen in het lot van Juda en van Jeruzalem, zal Ik alle volken verzamelen en afvoeren naar het dal

van Josafat, en Ik zal aldaar met hen in het gericht treden ter oorzaak van Mijn volk en van Mijn erfdeel Israël, dat zij onder de volken verstrooid hebben, terwijl zij Mijn land verdeelden, en over Mijn volk het lot wierpen, en een jongen gaven voor een hoer en een meisje verkochten voor wijn, opdat zij konden drinken.'

Ik denk, dat orthodoxe Joden die verzen wel kunnen dromen! En dat niet alleen, maar zij eisen van hun leiders dat zij deze ernstige woorden ook ter harte zullen nemen. Vandaar die enorme spanningen in Israël. *Vrede voor land* lijkt voor mensen een goede oplossing. De Here heeft daar kennelijk andere gedachten over!

Volgens Hand.2 is het aannemelijk, dat ook Joden uit Capadocië, Pontus en de provincie Asia tot de gemeente van de Pinksterdag behoorden. Ongetwijfeld keerden velen van deze gelovigen na de verplichte feesten te Jeruzalem later terug naar hun families in de *verstrooiing*.

Na de steniging van Stefanus volgde een grote vervolging, waarbij Saulus van Tarsus een hoofdrol speelde! Alle Messiasgelovige Joden werden verstrooid uit Jeruzalem naar Judea en Samaria. Hand.11:19 zegt daarover:

'Zij dan, die verstrooid werden door de verdrukking, welke in verband met Stefanus plaats vond, trokken verder tot Fenicië, Cyprus en Antiochië toe, zonder tot iemand het Woord te spreken dan alleen tot de Joden...'

WELKE LES TREKKEN WIJ HIERUIT?

1. De Joodse gemeente was zeer groot. Aan het eind van de tijd der apostelen telde ze vele tienduizenden;
2. Deze gelovigen waren allen ijveraars voor de wet. Zij wantrouwden Paulus;
3. Een deel der Messiasgelovige Joden stamde uit de verstrooiing of verkeerde er.

WAAR ZIJN DE MESSIASGELOVIGE JOODSE GEMEENTEN GEBLEVEN?

De vraag is nu deze: 'Waar is nu die *grote* gemeente van Jeruzalem met haar dochtergemeenten in de verstrooiing gebleven?'

Wij mogen aannemen dat enkele Joden dat wat hun winst was: besnijdenis - behorend bij Israël - gerechtigheid van de wet, net zoals Paulus, voor '*verwerkt*' (Fil. 3:7-9) hielden. Wij mogen aannemen, dat zij zich voegden bij de gelovigen uit de heidenvolken en op dezelfde basis als zij de genade ontvingen. Alle *nationale* verschillen vielen daarbij weg. Besneden zijn of onbesneden was onbelangrijk, maar alles en in allen *was Christus!*

In Antiochië ging het om vele discipelen. (Slechts enkelen –verhoudingsgewijs– zouden Paulus gaan volgen.) Deze Joodse discipelen werden daar voor het eerst '*Christenen*' genoemd. '*Christen*' was de spotnaam, die gegeven werd aan hen die in de Messias geloofden. Paulus en Barnabas werden juist van deze Joden-christenen afgezonderd (vgl. Hand.13:2).

Even zeker is het, dat tienduizenden Israëlitische gelovigen '*ijveraars der wet*'

waren en in Joodse gemeenten leefden, in strenge afzondering van de heidengelovigen. (Gal.2; Hand.21: 20 e.v.)

Tijdens de belegering van Jeruzalem door de Romeinen in het jaar 70 verliet de hele Joodse gemeente het land der vaderen. Het is van deze wetsgetrouwe Joden eenvoudig ondenkbaar, dat zij zich lieten inlijven in gemeenten die uit gelovigen uit de naties bestonden. Dat zou immers betekenen, dat zij zich door gelijkschakeling met heidengelovigen aangepast zouden hebben.

Maar *waar zijn die Messiasgelovige Joodse gemeenten gebleven?* Laten wij het antwoord op die vraag in de Schrift zoeken. De Brief aan de Hebreeën geeft ons aanwijzingen:

'... Ziet toe, broeders, dat bij niemand uwer een boos, ongelovig hart zij, door af te vallen van de levende God.' (Hebr.3:12)

'... Want het is onmogelijk, degenen, die eens verlicht zijn geweest, van de hemelse gave genoten hebben en deel gekregen hebben aan de heilige Geest, en het goede Woord Gods en de krachten der toekomstige eeuw gesmaakt hebben, en daarna afgevallen zijn, weder opnieuw tot bekering te brengen, daar zij wat hen betreft de Zoon van God opnieuw kruisigen en tot een bespotting maken'. (Hebr.6:4-6)

'Herinnert u de dagen van weleer, toen gij, na verlicht te zijn, zo menigmaal lijden doorworsteld hebt.' (Hebr.10:32)

'Geef dan uw vrijmoedigheid niet prijs.' (Hebr.10:35)

'... mijn rechtvaardige zal uit geloof leven; maar als hij nalatig wordt, dan heeft mijn ziel in hem geen welbehagen.' (Hebr.10:38)

'Daarom dan, laten wij ... afleggen alle last en zonde, die ons zo licht in de weg staat, en met volharding de wedloop lopen.' (Hebr.12:1)

Ongetwijfeld spreekt de Brief aan de Hebreeën tot hen, die uit de besnijdenis zijn. Volgens Hebr. 10:32 is het niet meer zoals vroeger. De ingetreden verkoeling is het begin van de afval van de levende God. De gelovigen uit de Hebreeën lopen de kans hun vrijmoedigheid te verliezen, af te vallen, de Zoon van God tot een bespotting te maken. *'Ziet toe'*, luidt de waarschuwing aan het begin en aan het einde van de brief! (Hebr. 3:12; 12:25)

HOE VERDER?

Misschien vraagt u zich af: Hoe ging het verder? Het antwoord op die vraag is niet zo moeilijk. De vaderen ontsliepen. Daarmee verdwenen ook de *'vermaners'* en *'waarschuwers'*! De gemeente van Messiasgelovige Joden ging in haar totaliteit de ingeslagen weg op. De gevolgen bleven niet uit!

De gemeente van Messiasbelijdende Joden, die eens van geloof vervuld was, stierf uit. De één vroeger, de ander later. Het oude, wettische geloof bleef, misschien nog vermengd met enkele christelijke vormen.

De Messiasgelovige gemeente van de Pinksterdag is niet geleidelijk in de heiden-christelijke gemeente overgegaan, maar door sterk Israëlitische binding ondergegaan in het eigen volk.

De nakomelingen van de '*Pinkstervaders*' leven, zonder levende Christus, in duisternis tot ook Israël weer verlicht wordt. Leden van de gemeente die op de Pinksterdag ontstond, hebben meegeholpen de maat der zonde van Israël vol te maken. Zij waren verlicht. Zij hadden de krachten der toekomstige eeuw gesmaakt en nochtans vielen zij af. Nu verkeren zij in nachtelijk duister. De genade der bekering bleef hen lang ontzegd.

Met Hand.28 sluit de bijbelse geschiedschrijving af. Tegelijkertijd is de geschiedenis van Israël als volk van God, voorlopig ten einde. Dat betekent voor Israël: *blindheid en verharding*. Aan dit oordeel zijn uiteindelijk ook de nakomelingen van de tienduizenden leden van de gemeente die ontstond op de Pinksterdag, niet ontkomen.

De genoemde gemeente van Messiasgelovige Joden vormde een groep, die bij elkaar werd gehouden door het geloof aan Christus en het houden van de inzettingen der vaders. Het staan onder de wet deed hen als een aparte groep gelovigen gelden. De Messiasgelovige apostelen richtten zich tot hen. Deze groep gelovigen bestaat al sinds eeuwen niet meer. Totdat er in 1895 onder de Joden een verlangen ontstaat terug te keren naar Sion. Dat verlangen werd gewekt door Theodor Herzl. Hij schreef het boek '*Judenstaat*'. In 1895 begon ook de herontdekking van Jezus als de Christus onder Joden in Amerika. Joden die, brandend van geloof en liefde tot Jezus Christus, vasthouden aan de besnijdenis en de inzettingen der vaders!

Ik denk, dat u heel wat zicht hebt gekregen op zaken die voor velen onduidelijk zijn. Nu wil ik met u praten over de gemeente, die geroepen wordt uit alle heidenvolken. De gemeente, die '*lichaam van Christus*' heet!

GERICHT AAN ISRAËL

Ik heb zo het idee dat u bij de vraag: 'Aan wie schreven *nu feitelijk* de apostelen?' beslist niet aan het Oude Testament hebt gedacht, maar aan het Nieuwe. En daarin hebt u gelijk. Want in het Oude Testament is wel sprake van profeten, maar niet van apostelen. Het is helemaal niet moeilijk om te bedenken, dat al die boeken uit het Oude Testament gericht zijn tot het volk Israël.

Nu vraagt u zich misschien af: 'Wat heb ik daar mee te maken? Ik behoor toch niet tot het volk Israël?' In zekere zin hebt u gelijk. U hebt niet direct te maken met het Oude Testament, maar indirect hebt u er alles mee te maken! Want niet alleen vindt u in het Oude Testament de wortels van hetgeen in het Nieuwe Testament gezegd wordt, bovendien is alles wat daarin Israël overkomt een voorbeeld voor ons, opgetekend ter waarschuwing voor ons over wie het einde der eeuwen, beter gezegd: de afsluitingen der aeonen, gekomen is.

Zo zegt de apostel Paulus dat in 1 Cor.10:11. Paulus haalt in zijn brieven heel vaak het Oude Testament aan. Daarmee onderbouwt hij zijn uitspraken. Als leerling van Gamaliël was hij doorkneed in de Heilige Schrift.

Als u in uw Bijbel naar de lijst van boeken van het Oude Testament kijkt, dan ziet u dat er van Genesis tot Maleachi sprake is van 39 boeken. Ten diepste allemaal geschreven door profeten van het volk Israël en gericht tot Israël. Het is jammer, dat gelovigen de Bijbel pas beginnen te lezen bij het Nieuwe Testament. Daardoor missen zij heel wat basiskennis, die zij feitelijk nodig hebben om zaken, die in het Nieuwe Testament naar voren worden gebracht, de juiste plaats te geven. Want er zit veel waarheid in het gezegde, dat het Nieuwe Testament de uitlegging van het Oude is.

Iedereen die dat gemis aan den lijve ervaart, kan misschien niet heel de Bijbel door gaan lezen, maar hij/zij zou minstens een goede kinderbijbel, bijv. de Bijbelse vertellingen van Anne de Vries, kunnen kopen om enig idee te krijgen hoe de grote lijn in het Oude Testament loopt.

HET NIEUWE TESTAMENT

In mijn Bijbel staat voorin ook de inhoudsopgave van de boeken in het Nieuwe Testament. Beginnend bij het evangelie van Mattheüs en eindigend met de Openbaring aan Johannes.

MATTHEÛS

Nu moet u opletten! Want Mattheüs draagt in zijn evangelie het bewijs aan voor de koninklijke afstamming van de Messias als de grote Zoon van David: Hij is de koning van Israël en de eigenaar van het aan Abraham beloofde land. Het geslachtsregister in het eerste hoofdstuk ondersteunt Zijn

aanspraak op de troon door Zijn directe afstamming van Abraham en David.

Mattheüs behandelt op grond van de verbonden, die God met Abraham en David sloot, de belofte van het Koninkrijk, die aan Israël is gegeven. Het evangelie naar Mattheüs vormt zo de overgang van het Oude Testament naar het Nieuwe en toont stapsgewijs aan hoe de oudtestamentische geschriften zich ontwikkelden. Dat wordt door voortdurende aanhalingen aangetoond. Zo sluit Mattheüs aan bij Maleachi en gaat hij geen enkele keer uit boven hetgeen Israël verwacht. Hij tekent Christus als de Zoon van David en spreekt van de komst (lett.: parousia) van de Zoon des mensen. Karakteristiek voor hem is de steeds weer voorkomende zinswending *'het Koninkrijk der hemelen'*. Dat heeft betrekking op de voorspelling van Daniël die u kunt lezen in Dan.2:44 waar staat:

'Maar in de dagen van die koningen zal de God des hemels een Koninkrijk oprichten, dat in eeuwigheid (lett.: in de aeonen), niet zal te gronde gaan, en waarvan de heerschappij op geen ander volk meer zal overgaan: het zal al die Koninkrijken verbrijzelen en daaraan een einde maken, ...'

In Dan.7:27 leest u:

'En het koningschap, de macht en de grootheid der Koninkrijken onder de ganse hemel zal gegeven worden aan het volk van de heiligen des Allerhoogsten: ...'

Het gaat hier dus om een aards Koninkrijk. In dit Koninkrijk onder de ganse hemel zal de heerschappij van het verbondsvolk Israël over alle volkeren der aarde niet vernietigd worden, zoals met alle rijken voordien steeds weer gebeurd is. Het is niet moeilijk, lijkt mij, om te zien aan wie Mattheüs schrijft.

Bepaald niet direct aan u en mij, maar aan Israël. Iets om voortaan rekening mee te houden!

MARCUS

Marcus tekent, in het evangelie dat naar hem genoemd is, Christus als dienstknecht. Vanaf hoofdstuk 1 laat Marcus het ene dienstbetoon van de Here na het andere volgen. 43x gebruikt hij het woord *'terstond'*, als hij de Here, als dienaar der besnijdenis toont, ter wille van de waarachtigheid Gods, om de beloften aan de vaders te bevestigen. Het lijkt mij niet moeilijk, maar wel verhelderend het evangelie naar Marcus vanuit dit bijbelse perspectief te lezen!

LUCAS

Lucas voert de afstamming van de Here Jezus, uitgaande van Abraham en David via de vader van Maria, Eli, terug tot Adam en God. De boodschap die de hele mensheid betreft wordt in het boek Handelingen doorgezet. Hij

tekent de geschiedenis, waaruit duidelijk blijkt hoe Israël *als volk* tekort schiet in haar taak om een kanaal van zegen te zijn voor de volkeren. Het lijkt mij duidelijk, dat zowel Marcus als Lucas zich in de eerste plaats tot het volk Israël richten. Lucas tekent Hem als de Zoon des mensen Die kwam om te zoeken en te redden wat verloren was.

JOHANNES

Weet u uit uw hoofd wat de naam Johannes betekent? De belangrijkste betekenis van zijn naam is: *'De Here zal zijn genadig'*. Die naam wijst naar de toekomst. Reken maar, dat het komende Koninkrijk voor Israël het volk niet bepaald ten deel zal vallen vanwege verdienste. Behalve hun verwerping van de Messias verwierpen zij ook het Koninkrijk, dat de apostelen hun alsnog mochten aanbieden, nadat heilige Geest was uitgestort op hen. Dat kunt u gemakkelijk nalezen in het boek Handelingen, vanaf hfd.3:17. In het laatste hoofdstuk lopen de Joden mopperend bij Paulus vandaan. Hij had geprobeerd hen vanuit de Schriften te laten zien, dat Jezus de Christus is. Men zou met recht mogen zeggen, dat toen de komst van het beloofde Koninkrijk tijdelijk werd uitgesteld. Dat 'tijdelijk' duurt nu bijna 2000 jaar. Maar ten diepste houdt de naam van Johannes de belofte in, dat God zal zijn genadig! Blijkbaar heeft Johannes zijn evangelie pas geschreven, nadat de verkondiging tijdens de periode van de Handelingen der apostelen was afgesloten.

Johannes schildert de Zoon van God als het Woord!

'Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de eniggeborene des Vaders, vol van genade en waarheid.'

Het evangelie naar Johannes wordt niet alleen veel gelezen, maar ook veel verspreid. Als u er meer van wilt weten, kan ik u de cassettealbums *'Het geheimpe van Johannes'* en *'7 tekenen, die leiden tot het Koninkrijk'* aanbevelen. Deze albums - elk met vier cassetten - kunt u één voor één gratis bij ons aanvragen. Daarna moet u ook eens denken aan het cassettealbum: *'Geef mij maar liever het evangelie naar Johannes'*. Ik denk, dat u al luisterend een diep inzicht krijgt in de zaken die Johannes naar voren brengt.

VOORWAARDEN

Ik denk, dat u dan twee zaken duidelijk gaat onderscheiden. Ten eerste gaat u zien, dat in het evangelie naar Johannes veel voorwaarden staan waaraan u en ik maar moeilijk kunnen voldoen. Johannes stelt die voorwaarden ook niet aan u en aan mij, maar aan Israëlieten, die vanuit de grote verdrukking, zonder sterven, het aardse Koninkrijk van Jezus Christus zullen binnen gaan. Dan zal de Zoon van God, als het Woord in Zijn betrekking tot Israël, het toekomstige kanaal van zegen zijn voor de wereld. Israël zal dan uiteindelijk een koninklijke / priesterlijke natie worden en de volkeren zullen

genieten van duizend jaar vrede. De wet zal uitgaan van Sion. Christus zal heersen in gerechtigheid en de aarde zal zijn vrucht geven als nooit tevoren. Het dienstbetoon van Israël in de eindtijd wordt uit de doeken gedaan in de brieven van Jakobus, Petrus, Johannes en Judas.

- Jakobus schrijft aan de Messiasgelovige gemeenten van de 12 stammen van Israël in de verstrooiing. Daarvoor hoeft u alleen maar de aanhef van zijn brief te lezen.
- Petrus schrijft in het bijzonder aan gelovige Joden, die door de dood en opstanding der rechtvaardigen, zoals ook hijzelf, eens in het aardse Koninkrijk zullen binnengaan.
- Centraal staat in de brief van Judas het komen van de Heer om te richten. Zijn brief vormt de overgang naar de Openbaring van Jezus Christus aan Johannes, dat in onze Bijbel het laatste boek is. Dat wil niet zeggen, dat daarin ook het laatste woord wordt gesproken. Zeker niet als het om de opstanding gaat! Over dat belangrijke onderwerp, de opstanding en levendmaking in rangorden, heeft alleen de apostel Paulus het laatste woord gekregen. Hij wijdt aan dat, voor alle mensen zo belangrijke onderwerp een heel hoofdstuk.

ISRAËL

Over Gods wegen met Israël vertellen allereerst de Bijbelboeken van het Oude Testament, van Genesis tot Maleachi. De aansluiting naar het Nieuwe Testament wordt gevormd door het evangelie naar Mattheüs, Marcus, Lucas en Johannes. Die beschrijven dat Jezus gezonden werd tot de verloren schapen van het huis Israël. (Matth.10:5,6;15:24)

Het herstel en het koningschap voor Israël is het hoofdthema van het boek Handelingen der Apostelen, de brieven van Jakobus, Petrus, Johannes, Judas en de Openbaring van Jezus Christus aan Johannes.

De brief aan de Hebreeën werd blijkbaar aan gelovige Joden gericht vòòr de tempel in Jeruzalem in vlammen was opgegaan.

PAULUS

De brieven van Paulus onthullen het verborgen plan van God dat Zijn raadsbesluit voor deze aarde ver overtreft. De zegeningen die daardoor naar ons toe komen, vinden hun grond enkel en alleen in Gods genade, die zo rein en onvervalst is, dat juist de gedeeltelijke verharding van Israël ertoe dient deze genade tentoon te stellen.

Het thema *Israël* loopt als een rode draad door alle geschriften (afgezien van die van Paulus), omdat alles nauwkeurig is aangepast aan het herstel van de aarde door Israël.

Paulus heeft echter een hogere opdracht. Zijn verkondiging richt zich ten slotte op de hemelse gewesten en de wederzijdse verzoening van het ganse heelal. Zijn brieven vormen samen een geheel, dat past tussen het boek Handelingen en de Brief aan de Hebreeën.

Tijdens de periode dat Israël terzijde is gesteld (Hand.28:28), heeft God de verborgen bediening van de genade ingelast. (Ef.3:2,9) Gedurende deze periode houdt God Zich bezig met de gelovigen uit alle volkeren. Tot hen spreekt Christus, de Opgestane en Verheerlijkte Here, door Zijn bijzondere instrument, de apostel Paulus.

Aangezien de brieven die hij schreef slechts zolang geldig zijn als Israël zich verhardt (Rom.11:25-27), kunt u die brieven als een ingeschoven geheel plaatsen na het boek Handelingen en vòòr de Brief aan de Hebreëen.

Paulus richt zich als spreekbuis van de verheerlijkte Here op een driefvoudige taak.

- Op het onderricht dat wij ons eigen dienen te maken om hem daarin volledig te kunnen volgen (Brief aan de Romeinen en die aan de Efeziërs);
- De aanduiding van ons tekort in gedrag en dienstbetoon (Brieven aan de Corinthiërs en de brief aan de Filippenzen);
- De aanwijzing van afwijkingen van hetgeen hij leert (Brief aan de Galaten en Colossenzen).

Heel bijzonder zijn de brieven waarin Paulus zijn verwachting uitspreekt. In het hart van de Brief aan de Thessalonicenzen staat het bijzondere '*woord des Heren*' aan de gelovigen uit alle volkeren, die in Christus ontslapen zijn en de levende gelovigen. Zij zullen tegelijk en tezamen de Here tegemoet gaan en zò, vòòr de komende gericht van toorn, gered worden. (1 Thess.1:10, 4:15-18, 5:9)

Paulus schreef ook persoonlijke brieven, de zogenaamde pastorale brieven. Hij richtte zich als '*apostel der heidenvolken*' tot Timotheüs en Titus. Daarbij ging het hem om gedrag en dienstbetoon. Hij geeft daarin ook aanwijzingen betreffende het vervullen van taken door broeders in de gemeente.

In zijn tweede brief aan Timotheüs geeft hij richtlijnen voor het gevaarlijke tijdperk van de laatste dagen.

In de brief aan Filemon worden de betrekkingen behandeld tussen de weggelopen slaaf Onésimus en zijn eigenaar in het licht van de genade, aangezien beide gelovigen zijn. Daarin spreekt Paulus ook ons vandaag aan met de woorden:

'Immers, ik weet, dat jij zelfs meer zult doen dan ik zeg...' (Filemon 21)

Paulus heeft in zijn brieven aan de Efeziërs, Filippenzen en Colossenzen in opdracht van Zijn verhoogde Here het woord van God '*tot volheid gebracht*'. De N.B.G.-vertaling vertaalt: '*tot zijn volle recht doen komen*'. Hij maakt de lezers van de Brief aan de Efeziërs geheimenissen bekend die tevoren verborgen waren gebleven. Zo ook in zijn brief aan de Colossenzen. Daarom worden deze brieven *brieven van voltooiing* genoemd.

Hij spant zich bij alles wat hij schrijft en leert in om ieder mens in Christus

volmaakt te doen zijn. Daarvoor bad hij onophoudelijk tot de Here, Die zijn kracht was, zodat hij ons kan toebidden:

'dat gij met de rechte kennis van Zijn wil vervuld moogt worden, in alle geestelijke wijsheid en geestelijk inzicht, om de Here waardig te wandelen, Hem in alles te behagen, in alle goed werk vrucht te dragen en op te wassen in de rechte kennis van God. Zo wordt gij met alle kracht bekrachtigd, naar de macht Zijner heerlijkheid tot alle volharding en geduld, en dankt gij met blijdschap...' (Col.1:9-12)

'Hem nu, Die blijkens de kracht, welke in ons werkt, bij machte is oneindig veel meer te doen dan wij bidden of beseffen, Hem zij de heerlijkheid in de gemeente en in Christus Jezus tot in alle geslachten, van eeuwigheid tot eeuwigheid (lett.: in de aeon der aeonen)! Amen.' (Ef.3:20,21)

Ik ken geen andere apostel, die ons zoveel heerlijkheid kan toebidden. Daarom luister ik in de allereerste plaats naar Paulus, de apostel der heidenvolken. U ook?

DE GEMEENTE, DIE ZIJN LICHAAM IS

In de brieven van Paulus treffen wij een groepering gelovigen aan die hij aanduidt als 'de (uitgeroepen) gemeente, die Zijn lichaam is, vervuld met Hem (lett.: de vervolmaking van Hem), Die alles in allen volmaakt.' Dat staat in Ef.1:22.

Om in te zien dat het hierbij om een bijzondere groepering gaat, is het nodig om te letten op de woorden waarmee Paulus de gemeente om-schrijft n.l.:

'de gemeente, die Zijn lichaam is, vervuld met Hem, Die alles in allen volmaakt' (lett.: de vervolmaking van Hem, Die alles in allen volmaakt)!

Dat is de gemeente waarvan Hij, de Here, het Hoofd is en die gemeente wordt genoemd 'Zijn lichaam'. Daarmee wordt niet een letterlijk lichaam bedoeld, maar de gemeente van gelovigen als *instrument* in de hand van de Christus.

Paulus zegt daarover in 1 Cor.12:13:

'... want door (lett.: in) één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij slaven, hetzij vrijen, en allen zijn wij met één Geest gedrenkt.'

In 1 Cor.12:12 beschrijft Paulus het ene lichaam met zijn leden als 'Christus', d.w.z.: als de met de Geest gezalfden. Daarmee wordt weer de nadruk gelegd op 'heilige Geest die in u woont', dat het beslissende kenmerk van dit lichaam is.

Ik zou mij kunnen voorstellen dat u zich afvraagt waar, hoe en wanneer dit lichaam van Christus, de gemeente waarin geen onderscheid is tussen Jood en heiden, het lichaam van Christus, is ontstaan. Als u dat wilt weten, moet u aandachtig Ef.2:14 e.v. lezen. Dan zult u zien dat dit lichaam geschapen werd, toen Christus

'in Zijn vlees de wet der geboden, in inzettingen bestaande, buiten werking gesteld heeft, om in Zichzelf, vrede makende, de twee (d.w.z.: groeperingen waarover gesproken wordt vanaf vs.11) tot 'één nieuwe mens (lett.: mensheid) te scheppen en de twee, tot één lichaam verbonden, weder(lett.: wederzijds) met God te verzoenen ...'

Volgens Col.3:11 is er in de nieuwe mensheid:

'... geen onderscheid...tussen Griek of Jood, besneden of onbesneden, barbaar en Skyth, slaaf en vrije, maar alles en in allen is Christus.'

Er is een overgang van de *Jodenchristengemeente* uit Israël naar de *heidenchristengemeente*. De geschiedenis van deze overgang is in het boek 'Handelingen der Apostelen' bewaard gebleven. In het begin van Handelingen is slechts sprake van de gemeente uit Israël, de Jodenchristengemeente, waarvan de apostel Petrus het hoofd was.

Al spoedig groeit er binnen de Jodenchristengemeente een beweging, die verder wijst dan de nationale horizon. In verband met de groei van de beweging binnen deze christengemeente, wil ik u wijzen op de bijzondere plaats van de apostel Paulus. Bij de steniging van Stefanus spreekt de Schrift voor de eerste keer over Saulus van Tarsus, de toekomstige apostel der heidenvolken (*'apostel der naties'* staat er feitelijk).

BIJZONDERE PLAATS

Het is leerzaam om te zien hoe de bijzondere plaats van Paulus vanaf het begin wordt belicht.

- Paulus komt uit de diaspora (de verstrooiing). De andere apostelen woonden vanaf het begin in het land der vaderen;
- Paulus koesterde uit het diepst van zijn ziel een haat tegen de Nazarener. De andere apostelen leefden vanaf het begin in vriendschap met Jezus;
- De Here riep Paulus tot apostel, toen hij buiten het land was. De andere apostelen vernamen Jezus' roepstem in het land Israël;
- De andere apostelen begeleidden de Here gedurende Zijn werk en werden getuigen van Zijn woorden en daden. Zij konden getuigen:

'... hetgeen wij gezien en gehoord hebben met onze (eigen) ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben en onze handen getast hebben van het Woord des Levens ..., verkondigen wij ook u'.
(1 Joh.1:1-3)

De Here Jezus openbaarde Zich aan hen als de Messias en Hij openbaarde hun Zijn heerlijkheid, hoewel niet aan allen op dezelfde wijze. Paulus was van dit alles uitgesloten. Aan hem openbaarde de Here Zich vanuit de hemel, als de verhoogde Christus, in een lichtglans die hem verblindde. In zekere zin beleefde Saulus tevoren al iets van de 'wederkomst' van Christus. En deze verhoogde Christus verklaarde tot grote schande van Saulus: *'Ik ben Jezus, Die gij vervolgt.'* (Hand.9:5)

De Here had ook te Jeruzalem aan Saulus kunnen verschijnen en hem door *Petrus* handen kunnen laten opleggen. In plaats hiervan leidt de Here Saulus uit Jeruzalem en stuurt een volslagen onbekende gelovige naar dit uitverkoren werktuig toe, die *in de kracht des Heren* de met blindheid geslagen Saulus terecht helpt.

Met de Farizeeër Saulus, die aldus geroepen werd, startte de Here een

nieuw, bijzonder werk. Daarom kon Paulus later schrijven:

'Naar de genade Gods, die mij gegeven is, heb ik als een kundig bouwmeester het fundament gelegd.' (1 Cor.3:10)

De gemeente uit Israël, de Jodenchristengemeente, vestigde de Here echter volgens Matth.16:18 op het getuigenis van Petrus. Het gaat dus bij het werk van Paulus als het ware om een *'opnieuw oprichten'*. Waar dat *'nieuwe oprichten'* begint, is duidelijk beschreven in Hand.13:2:

'En terwijl zij (Barnabas en Saulus met de profeten en leraars der besnijdenis te Antiochië) vastten bij de dienst des Heren, zeide de Heilige Geest: 'Zondert (Gr.: aphasate) Mij nu Barnabas en Paulus af voor het werk, waartoe Ik hen geroepen heb'.

Het Griekse woord *aphorizein* betekent: aan de andere zijde der grens plaatsen, afzonderen. Wij mogen dit woord niet afzwakken. Paulus schrijft zelf in Gal.1:15:

'Hem, Die mij van de schoot mijner moeder aan afgezonderd...heeft.'

Dat gebeurde dus al voor de andere apostelen uitgekozen werden. Zodoende was Saulus zelfs de *eerstgekozene* van alle apostelen. Het begrip *'afzonderen'* staat ook in Matth.25:32, waar gezegd wordt dat Hij de volken *'van elkander scheiden (zal), zoals de herder de schapen van de bokken.'*

De afzondering van Saulus en Barnabas staat in tegenstelling tot de afzondering waarover geschreven wordt in Lev.20:26:

'Weest Mij heilig, want heilig ben Ik, de Here, en Ik heb u afgezonderd van de volken, opdat gij Mij zoudt toebehoren.'

Nu bepaalde God het omgekeerde: Barnabas en Saulus werden van Israël afgezonderd om naar de volken toe te gaan! Barnabas, de leviet, begeleidt Saulus. De binding aan de Jodenchristengemeente is nog sterk. Maar Saulus wordt verder gedreven. Zijn missie stemt overeen met een bepaald plan van God wat blijkt uit de zinsnede: *'afgezonderd van de schoot mijner moeder af aan'*. Hij verliest zijn Joodse naam Saulus. Als Paulus gaat hij noch bij Jakobus, noch bij Petrus te rade. Met alle duidelijkheid laat hij dat uitkomen in de Brief aan de Galaten:

Gal.1:1 - 'Paulus, een apostel, niet vanwege mensen, noch door een mens, maar door Jezus Christus, en God, de Vader...'

Gal.1:11 - 'Want ik maak u bekend broeders, dat het evangelie, hetwelk door mij verkondigd is, niet is naar de mens. Want ik heb het ook niet van een mens ontvangen of geleerd, maar door openbaring van Jezus Christus.'

Gal.1:15 - 'Maar toen het Hem, Die mij van de schoot mijner moeder aan afgezonderd en door Zijn genade geroepen heeft, behaagd had Zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Hem (als evangelie) onder de heidenen verkondigen zou, ben ik geen ogenblik te rade gegaan met vlees en bloed; ook ben ik niet naar Jeruzalem gereisd tot hen, die reeds vòòr mij apostelen waren,...'

Gal.1:18 - 'Daarop ging ik drie jaar later naar Jeruzalem, om Kefas te bezoeken en ik bleef vijftien dagen bij hem;...'

Gal.1 :19 - '... en ik zag geen ander van de apostelen dan Jakobus, de broeder des Heren. Wat ik schrijf, zie, voor het aangezicht van God, ik lieg niet.'

Gal.2 :1,2 - 'Daarna ging ik na verloop van veertien jaar weder naar Jeruzalem met Barnabas en nam ook Titus mede; en ik ging op grond van een openbaring. En ik legde hun het evangelie voor dat ik, onder de heidenen verkondig ...'

Gal.2:6-10 - 'mij immers hebben zij, die in aanzien waren, verder niets opgelegd. Maar integendeel: toen zij zagen, dat mij de prediking van het evangelie aan (lett.: van de onbesnedenen) toevertrouwd was, gelijk aan Petrus die aan (lett.: van) de besnedenen, - immers Hij, Die Petrus kracht gaf om apostel te zijn voor de besnedenen, gaf die kracht ook aan mij voor de heidenen, - en toen zij de genade, die mij geschonken was, opmerkten, reikten Jakobus, Kefas en Johannes, die voor steunpilaren golden, mij de broederhand: wij zouden naar de heidenen, zij naar de besnedenen gaan. Alleen moesten wij de armen blijven gedenken,...'

Duidelijker kan ik de afzonderlijke plaats die Paulus inneemt niet doen uitkomen. De twee groepen gelovigen - heidenen en besnedenen - zijn daarom duidelijk omlijnd! Zo óók de twee verkondigingen! Het evangelie der onbesnedenen (lett.: der voorhuid) aan de kant van Paulus als apostel der heidenvolken; het evangelie der besnedenen aan de kant van Petrus en alle andere apostelen. Meestal wordt Gal.2:7-10 opgevat als zou het om een taakverdeling gaan tussen Paulus en de overige apostelen. Daarbij ziet men dan helaas over het hoofd dat het in dit bijbelgedeelte om een juiste Schriftindeling gaat! NI.: om twee evangeliën van dezelfde Here, gericht tot twee afzonderlijke groepen gelovigen, twee uitgeroepen gemeenten, als instrumenten in de Hand van dezelfde Here!

TWEE EVANGELIËN

'Daarna ging ik na verloop van veertien jaar weder naar Jeruzalem met Barnabas en nam ook Titus mede; en ik ging op grond van een openbaring. En ik legde hun het evangelie voor, dat ik onder de heidenen verkondig, afzonderlijk echter aan hen, die in aanzien waren, opdat ik niet vruchteloos liep of gelopen had. Maar zelfs Titus, die bij mij was, werd, ofschoon hij een Griek was, toch niet gedwongen zich te laten besnijden; en dat met het oog op de binnengedrongen valse broeders, lieden, die waren binnengeslopen, om onze vrijheid, die wij in Christus Jezus hebben, te bespieden, en zo ons tot slavernij te brengen. Wij zijn voor hen geen ogenblik gedwee uit de weg gegaan, opdat de waarheid van het evangelie ook verder bij u zou blijven. Maar wat hen betreft, die in zeker aanzien waren - wat zij vroeger geweest mogen zijn, doet er voor mij niets toe; God ziet de persoon niet aan - mij immers hebben zij, die in aanzien waren, verder niets opgelegd.

Maar integendeel: toen zij zagen, dat mij de prediking van het evangelie aan de (lett.: der) onbesnedenen toevertrouwd was, gelijk aan Petrus die aan de (lett.: der) besnedenen, - immers Hij, die Petrus kracht gaf om apostel te zijn voor de besnedenen, gaf die kracht ook aan mij voor de heidenen, - en toen zij de genade, die mij geschonken was, opmerkten, reikten Jakobus, Kefas en Johannes, die voor steunpilaren golden, mij en Barnabas de broederhand; wij zouden naar de heidenen, zij naar de besnedenen gaan. Alleen moesten wij de armen blijven gedenken, en ik heb mij dan ook beijverd dat vooral te doen.'
(Gal.2:1-10)

Dat Gal.2:7-10 meestal wordt opgevat als taakverdeling tussen Paulus en de andere apostelen, zei ik u al. Daarbij ziet men dan helaas over het hoofd, dat het in dit bijbelgedeelte om een juiste Schriftindeling gaat! NL: om twee evangeliën van dezelfde Here, gericht tot twee afzonderlijke groepen gelovigen, uitgeroepen tot verschillende taken door twee evangeliën, die verschillen van inhoud en belofte, geroepen als twee afzonderlijke instrumenten in de Hand van dezelfde Here!

Dienovereenkomstig betuigt de Schrift door heilige Geest beide evangeliën als rechtmatig. Het verschil bestaat daarin, dat het bij het ene evangelie om de uitroeping en toerusting van de gemeente uit alle naties gaat; bij het andere om de voorbereiding en het herstel van het volk Israël.

Voor beide gemeenten is de gekruisigde en opgestane Here de Verlosser. Maar God bereidt de ene groep gelovigen anders voor dan de andere. Hij voedt de Jodenchristen gemeente overeenkomstig haar Koninkrijks-bestemming anders op dan de heidenchristengemeente, die een hemelse bestemming heeft.

Als wij erop letten dat er twee evangeliën zijn, verstaan wij ook wat Paulus in vs.6 van het eerste hoofdstuk van de brief aan de Galaten schrijft:

'Het verbaast mij, dat gij u zo schielijk van degene, die u door (lett.: in) de genade van Christus geroepen heeft, laat afbrengen tot een ander evangelie, en dat is geen evangelie.'

Als u dat leest, lijkt het net of Paulus bedoelt te zeggen, dat hij zich verbaast, omdat de Galaten zich zo schielijk van hem lieten afbrengen. Dat zegt en bedoelt Paulus hier niet! Nauwkeuriger vertaald zegt hij heel iets anders, nl.:

'Ik sta verbaasd, dat gij u zo omschakelt, weg van hetgeen u roept in Christus' genade, tot een andersoortig evangelie, en dat is geen evangelie (lett.: 'wat niet nog een ander is').'

Ik weet niet of u begrijpt waar het Paulus om gaat. Misschien kan ik het u duidelijker maken. Paulus zou er geen enkel bezwaar tegen hebben, als Joden het evangelie van het Koninkrijk, dat Petrus verkondigde, zouden aannemen. Paulus tekent hier protest aan tegen de Galaten die hij geroepen had in Christus' genade en die zo snel, onder aandrang van vrome Joden, omschakelden en het evangelie der genade vermengden met het evangelie der besnijdenis.

Hij zegt daarvan dat dit 'mengevangelië' niet nog een ander is, maar een evangelie is dat niet redt (voor de komende toorn) en spreekt daar het 'anathema' over uit. Niet alleen over dat 'mengevangelië' maar ook over de verkondigers daarvan. Nu moet u eens voor uzelf nagaan welk evangelie u gebracht is? Het evangelie van het Koninkrijk, het evangelie van Paulus, of een vermenging van die twee? Dan zou ik met de woorden van Paulus willen zeggen, dat het niet nog een ander is, dus: een evangelie dat niet redt, maar u onder het 'anathema' van God stelt.

Begrijpt u nu waarom ik al deze bladzijden nodig had om u te laten zien dat het een zaak van levensbelang is om het juiste antwoord te vinden op de vraag: *'Aan wie schreven nu feitelijk de apostelen?'*

PETRUS

In het evangelie dat Petrus verkondigt aan gelovigen uit het volk Israël gaat het om het Koninkrijk van de hemel, hier op aarde. Daarin wordt geen woord gerept over de 'opname der gemeente' (lett.: (weg)grissen), die bij de Bazuin Gods de Here tegemoet gaat in de lucht. Petrus bereidt de gelovigen uit het volk Israël voor op de vuurgloed der beproeving, die aanbreekt bij de *'Dag des Heren'* en zegt dat die hen niet moet bevreemden.

PAULUS

Paulus bereidt de gelovigen uit de andere volkeren voor op de ontmoeting met de Here in de lucht, Die hen redt voor de toekomstige toorn.

GEEN MENGEVANGELIE

Een vermenging van die beide legitieme evangeliën levert een 'meng-evangelie' op, dat niet redt. Paulus is er in Gal.1:6-10 duidelijk over. En hij kan het weten, want hij was speciaal aangesteld als apostel der heidenvolken. Hem was het evangelie toevertrouwd dat redt in genade en roept tot een hemelse bediening. Heeft u dat geweldige evangelie weleens horen prediken? Dan kunt u misschien voorstellen hoe verbaasd Paulus was dat gelovigen in zijn tijd zo snel overschakelden op dat *menge*vangelië. Ik ben er iedere dag verbaasd over, dat het evangelie van Paulus alleen maar af en toe wordt aangehaald, maar zelden wordt beleden!

Als u goed geluisterd hebt, begrijpt u misschien ook, dat er, behalve in groepen en bepaalde gemeenten, niets geleerd wordt over de bazuin Gods en de ontrukking van de gemeente precies op tijd! Als u daar meer van te weten wilt komen, moet u de radiobijbellessen over dat onderwerp bij ons aanvragen.

Het begon dus al in de tijd van Paulus. Er kwamen leraren die een andersoortig evangelie verkondigden aan mensen die door het evangelie van Paulus geroepen waren in Christus genade. Zij verkondigden een gemaskeerde wettische boodschap aan de heidenen en dienden dat aan als evangelie. Hun onwaardige onderneming drong aan de heidenvolken bepaalde inzetten op, die uitdrukkelijk golden voor de besnedenen.

Bij het begin van Paulus' zending handelde hij naar de grondregel: Eerst de Jood! Hij voegde zich naar de beslissing van Jakobus, de broeder des Heren, en naar de andere apostelen in Jeruzalem naar Hand.15 (het zgn. apostelconvent) en gaf de beslissingen, die door de apostelen en oudsten van de Messiasgelovige gemeente te Jeruzalem, door aan de gelovigen onder de andere volkeren.

In die tijd was nog steeds de bevoogding der heidenchristengemeenten merkbaar. Paulus werd de Joden als een Jood, om Joden te winnen. Dat wordt u duidelijk als u 1 Cor.9:20 leest waar hij zegt:

'Want hoewel ik vrij sta tegenover allen, heb ik mij allen dienstbaar gemaakt, om er zoveel mogelijk te winnen; en ik ben voor de Joden geworden als een Jood, om Joden te winnen; hun, die onder de wet staan, als onder de wet - hoewel persoonlijk niet onder de wet - om hen, die onder de wet staan, te winnen; hun, die zonder wet zijn, ben ik geworden als zonder wet - hoewel niet zonder de wet van God, want ik sta onder de wet van Christus - om hen, die zonder wet zijn, te winnen. Ik ben voor de zwakken zwak geworden, om de zwakken te winnen; voor allen ben ik alles geweest, om in elk geval enigen te redden. Alles doe ik ter wille van het evangelie, om er zelf ook deel aan te verkrijgen.'

ER KWAM ECHTER EEN ANDERE TIJD!

Toen Paulus Jood onder de Joden werd, en de tempel te Jeruzalem binnenging om de voorschriften der wet te vervullen en er offergaven voor de Joodse medeburgers te brengen, waarin hij zijn goede trouw wilde

betonen, moest hij Trofimius, de Griek, buiten de afzetting laten, die Joden en niet-Joden van elkaar scheidde.

Paulus kon niet gelijktijd 'onder' en 'zonder' de wet zijn. En degenen die 'onder de wet' waren voltrokken aan hem onbewust, wat God met hem voorhad! Zij sleurden hem weg van de heilige plaats, de plaats der wet; *'terstond werden de poorten gesloten.'* (Hand. 21) De symboliek van deze handeling die God bedoelde, is duidelijk.

De poort werd vanaf dat moment nooit meer voor Paulus opnieuw geopend. De Joden probeerden hem zelfs te doden. Van God uit gezien was Paulus eindelijk *'dood voor de wet'*! Hier vinden wij het eigenlijke eind van zijn wandel in het Jodendom. Later schrijft Paulus aan de Filippenzen:

'Maar alles wat mij winst was, (besnijdenis, behorend tot Israël, de wet), heb ik om Christus' wil schade geacht. Voorzeker, ik acht zelfs alles schade, omdat de kennis van Christus Jezus, mijn Here, dat alles te boven gaat. Om Zijmentwil heb ik dit alles prijsgegeven en houd het voor vuilnis.'

Paulus acht deze opgenoemde zaken schade. Met het Griekse woord *zêmioo* drukt hij uit dat hij deze dingen wil vergeten, opdat zij hem niet hinderen bij het jagen *'naar het doel, om de prijs der roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus.'* (Fil.3:13, 14)

Begrijpt u wat Paulus wil zeggen? Misschien kan ik het zo zeggen: Paulus wilde niet door voorgeschreven handelingen de *'prijs der roeping Gods'* verdienen, maar in genade ontvangen, zonder enige eigen verdienste!

De laatste afgrenzing van de gemeente waar Paulus dienaar van is, vinden wij niet in het boek Handelingen, waar de geschiedschrijving eindigt met hoofdstuk 28, maar in de brieven die Paulus schreef vanuit zijn gevangenschap te Rome.

Dat zijn de brieven van Paulus aan de Efeziërs, de Filippenzen en de Colossen. De geschiedenis van de *Jodenchristengemeente* kunnen wij volgen tot het moment waarop het oordeel van een gedeeltelijke verharding zich over Israël voltrekt. Dat kunt u lezen in Hand.28:25-28.

Weet u wat ik mij verdrietig afvraag? Ik vraag mij af: *'Waarom kent en erkent de kerk de 'Schriftindeling' niet?'*

BIJLAGE

HET GRIEKSE DEEL VAN DE HEILIGE SCHIFT

Het hoofdthema van het Nieuwe Testament is Christus en Zijn Koninkrijk. Er wordt achtereenvolgend geschreven over:

- * De afwijzing van dit Koninkrijk ná de aankondiging ervan door de Koning Zelf;
- * De verwerping ervan, nadat de apostelen het ná Zijn opstanding opnieuw hadden afgekondigd als herauten ervan;
- * De huidige, tijdelijke terzijdestelling van Israël;
- * De wederaanneming van het volk;
- * De vestiging van het Koninkrijk in de tijd, die nog vóór ons ligt.

Slechts een klein gedeelte van de in het Hebreeuws geschreven geschriften is gericht aan de naties. Het overgrote deel heeft betrekking op het volk Israël. Dit is eveneens het geval bij de in het Grieks geschreven tekst.

RECHTSTREEKS TOT ISRAËL

Met uitzondering van de brieven van Paulus heeft alles, wat er in de heilige Schrift staat, rechtstreeks betrekking op Israël, dus de besnijdenis. Christus predikte uitsluitend tot Zijn verbondsvolk. Voor de naties (vgl. Matth.15:21-28 - '*honden*') bleven alleen maar de kruimeltjes over.

Het is bekend, dat de leider der apostelen, Petrus, er slechts met moeite toe kon worden gebracht naar de proseliet Cornelius te gaan. Ook het Schriftgedeelte, dat begint met de brief aan de Hebreëen t/m het Boek Judas, is geheel bestemd voor en gericht tot de 12 stammen van het huis Israël. In het Boek Openbaring ten slotte is er sprake van Israëls bestuur over de gehele aarde. Alleen de Brieven van Paulus, nl. Romeinen t/m Filemon, zijn geschreven aan of gericht tot de '*onbesnedenen*' (de voorhuid).

TOT ZEGEN

Gods Plan was er aanvankelijk op gericht, dat Israël een zegenkanaal zou zijn voor de naties; dit kanaal werd echter afgesloten, doordat Israël de boodschap van de apostelen verwierp, zoals te lezen staat in het boek Handelingen der apostelen.

De afvalligheid van het volk is echter tot zegen geworden voor de naties; deze zegen bereikt ons thans niet door het volk Israël, maar is juist gebaseerd op hun terzijdestelling.

Dit is echter een tijdelijke zaak en geldt alleen gedurende de tijd, dat Israël terzijde gesteld is.

BESTEMMING

De brieven van Paulus maken melding van een geheel andere bestemming voor de naties; de zegeningen voor de besnedenen zijn geheel gericht op de aarde, terwijl de toekomst, in deze bedeling voor de naties, hemels gericht is of wel temidden der hemelingen.

Wat wij het '*Nieuwe Testament*' noemen, kan niet gelijk gesteld worden aan het '*nieuwe verbond*'.

Over dit verbond, dat de Here met Zijn volk Israël zal sluiten, wordt geschreven in het Oude Testament (Jer.31:31-34), met een herhaling van deze belofte in het '*Nieuwe Testament*', nl.: Hebr.8:8-13: In beide gevallen worden deze beloften beperkt tot Israël, waarmee op de Sinai het oude verbond werd gesloten; de plaats van Israël is dan ook het toekomstige, aardse Koninkrijk.

SCHEIDSLIJN

De scheidslijn in Gods Grote Plan moet dan ook niet getrokken worden tussen het Oude en het Nieuwe Testament, maar tussen zegeningen berustend op een verbond en zegeningen voor de naties met wie God nooit een verbond heeft gesloten.

Wèl is het zo, dat de naties, nà de wederaanneming van Israël, gedeeltelijk zullen deelnemen aan de zegeningen van Israël, dus ten tijde van het nieuwe verbond met Israël.

Thans mogen wij leven in de genadetijd, nl.: de periode tussen Israëls terzijdestelling en de wederaanneming! Alleen de apostel Paulus spreekt over onvoorwaardelijke, overstromende genade en daarom is zijn boodschap ook een geheel andere dan die van de besnijdenisgeschriften. Petrus spreekt nl. ook van genade (bijv. 1 Petr.2:10), evenals Jacobus (Jac.4:6).

In bijgaand schema hebben wij daarom de brieven van Paulus als '*blok*' apart gezet en duidelijk wordt, dat de andere boeken en brieven die later ontstonden, er a.h.w. omheen werden geschoven.

Het Grote Plan, waarvan in de Hebreeuwse Geschriften sprake is, wordt verder uiteengezet in het verslag over het aardse leven van onze Here in het Boek Handelingen en in Hebreeën, Jakobus, Johannes, Judas en vooral in de Openbaring van Jezus Christus aan de apostel Johannes.

In de Brieven van Paulus is er sprake van een '*geheime*' bestemming, die vèr uitgaat boven Gods Plan met deze aarde; de hieraan verbonden zegeningen zijn van een nauwelijks voor het menselijk verstand te vatten omvang. Ze zijn het gevolg van Israëls afvalligheid en véél groter dan de zegen, die ons ooit via Israël ten deel had kunnen vallen.

RECHT SNIJDEN

Als wij de brieven van Paulus buiten beschouwing laten, zien we dus door de hele Heilige Schrift een rode draad lopen, die wijst op het herstel van de aarde met *Israël* als zegenkanaal.

De boodschap van Paulus overtreft dit alles! Ze is gericht op de overhemelse

gewesten en de wederzijdse verzoening ervan met God.
 Het schema toont duidelijk aan, hoe het Woord van God '*recht gesneden*' wordt!

